

MŰVÉSZEK TÖNKRETÉTELE

A pszichiátria aláássa a kreativitást

Jelentés és ajánlások a pszichiátria
művészekre és a társadalomra
gyakorolt káros hatásáról

Kiadja az
Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért
Alapítva 1969-ben

FONTOS FIGYELMEZTETÉS

Az olvasónak

A pszichiátriai szakma azt állítja, hogy ők az egyedüli döntéshozók és szakértők a mentális egészségügy területén, valamint az elme „megbetegedéseinek” kérdésében. A tények azonban egészen mást mutatnak:

1. A PSZICHIÁTRIAI „ZAVAROK” NEM ORVOSI

BETEGSÉGEK. Az orvostudományban szigorú kritériumai vannak annak, hogy milyen állapotot lehet betegségnek nevezni: a tünetek egy előre meghatározható csoportja, valamint a tünetek okai vagy azok fiziológiájáról (működéséről) alkotott megértés bizonyított és megalapozott kell, hogy legyen. A hidegrázás és a láz: ezek tünetek. A malária és a tüdőgyulladás: ezek betegségek. A betegségek létezését objektív bizonyítékok és fizikai vizsgálatok bizonyítják. Azonban soha egyetlen mentális „betegségről” sem bizonyították be orvosi szempontból, hogy létezik.

2. A PSZICHIÁTEREK KIZÁRÓLAG MENTÁLIS „ZAVAROKKAL” FOGLALKOZNAK, NEM BIZONYÍTOTT BETEGSÉGEKKEL.

Míg a testi orvoslás fő áramlata betegségeket kezel, a pszichiátria csak „zavarokkal” tud foglalkozni. Az okok vagy a fiziológiai elváltozások ismeretének hiányában a tünetek ilyen vagy olyan együttesét, amelyet sok különböző páciensen meg lehet figyelni, *zavarnak* vagy *szindrómának* hívják. A Harvard Egyetem pszichiátere, Joseph Glenmullen azt mondja, hogy a pszichiátriában „minden diagnózis pusztán a szindrómák [vagy zavarok] leírásából áll; a tünetek olyan csoportjait írják le, amelyekről azt feltételezik, hogy kapcsolatban állnak egymással, de ezzel nem betegségeket azonosítanak”. Ahogy Dr. Thomas Szasz, a pszichiátria nyugalmazott professzora fogalmaz: „Nincs semmilyen vér- vagy egyéb laboratóriumi teszt, amely bizonyítaná egy mentális betegség meglétét vagy hiányát, szemben a legtöbb testi betegséggel.”

3. A PSZICHIÁTRIA SOHA NEM ÁLLAPÍTOTTA MEG EGYETLEN „MENTÁLIS ZAVAR” OKÁT SEM. A vezető pszichiátriai testületek, mint a Pszichiátriai Világszövetség vagy az amerikai Mentális Egészségügyi Intézet maguk is elismerik, hogy a pszichiáterek nem

tudják, hogy mi az oka vagy mi a gyógymódja bármelyik mentális zavarnak, vagy hogy a pszichiátriai „kezelések” pontosan mit tesznek a páciensekkel. Csak különféle elméleteik és egymásnak is ellentmondó véleményeik vannak a diagnózisokról és módszerekről, ezeknek azonban nincs semmiféle tudományos alapja. Ahogy a Pszichiátriai Világszövetség egyik korábbi elnöke megállapította: „Az az idő, amikor a pszichiáterek úgy gondolták, hogy meg tudják gyógyítani a mentálisan beteg embereket, elmúlt. A jövőben a mentális betegeknek meg kell tanulniuk együtt élni a betegségükkel.”

4. AZ AZ ELMÉLET, HOGY A MENTÁLIS ZAVAROKAT AZ AGY „KÉMIAI EGYENSÚLYZAVARA” OKOZZA, EGY TUDOMÁNYOSAN NEM MEGALAPOZOTT VÉLEMÉNY, NEM TÉNY.

Az egyik uralkodó pszichiátriai elmélet (ami a pszichotróp gyógyszerek gyártását és forgalmazását megalapozta) az, hogy a mentális zavarokat valamilyen agyi kémiai egyensúlyzavar okozza. A többi hasonló elmélethez hasonlóan ennek sincs biológiai vagy egyéb tudományos bizonyítéka. Egy jelentős, orvosokból és biokémiai szakértőkből álló csoport képviselője, Elliot Valenstein, Ph.D., *Az agy hibáztatása* (Blaming the Brain) című könyv szerzője megállapítja: „Nincsenek tesztek annak kimutatására, hogy milyen egy élő személy agyának kémiai állapota.”

5. NEM AZ AGY A VALÓDI OKA AZ ÉLET

PROBLÉMÁINAK. Az emberek természetesen átélnek különféle problémákat és nehéz időszakokat életük során, amelyek okozhatnak mentális nehézségeket, akár súlyosakat is. De ezeket a nehézségeket úgy beállítani, hogy azokat gyógyíthatatlan „agy elváltozások” okozzák, amelyekkel nem lehet mást tenni, mint veszélyes gyógyszereket szedni rá, nemcsak tisztességtelen, hanem ártalmas és gyakran halálos kimenetelű is. Ezek a „gyógyszerek” gyakran erősebbek, mint egy narkotikum, és képesek erőszakos rohamokat vagy öngyilkosságot előidézni. Elkendőzik a probléma valódi okát, aláássák az egyén saját erejét, és megtagadják tőle a valódi gyógyulás esélyét, ezáltal a jövő reményét.

MŰVÉSZEK TÖNKRETÉTELE

A pszichiátria aláássa a kreativitást

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés:
Üzenet a művészeknek2

Első fejezet: A pszichiátria és a
filmek: végzetes vonzás5

Második fejezet:
A józan ész lerombolása13

Harmadik fejezet:
A kegyetlen elektrosokk:
Hogyan teszik tönkre az agyat19

Negyedik fejezet: A jazz nagyszerű
művészeinek célbavétele25

Ötödik fejezet: A pszichiátriai
szerek károsítják az egészséget29

Hatodik fejezet: A világnak
szüksége van művészekre39

Ajánlások40

Nemzetközi Állampolgári
Bizottság az Emberi Jogokért41

BEVEZETÉS

Üzenet a művészeknek

Minden kiemelkedő társadalomnak megvannak a maga alkotó elméi – a művészek. Az ókori Görögországtól és Rómától kezdve, a reneszánszon keresztül a mai világig, az emberiség szemtanúja lehetett férfiak és nők kivételes művészi tehetségének, és nagyra becsülte azt.

A neves amerikai író, Henry James szerint „A művészet teremti az életet...”. A szavai nem kevésbé igazak ma, mivel valóban, ténylegesen a művészek álmódják meg a jövőnket és alkotják meg a holnap realitását. Igaz, hogy a mérnökök, üzletemberek és egyéb területek úttörői szintén hasonlóan tesznek, de ők főként az anyagi jólétünk terén érnek el eredményeket. Azonban a művészek emelik fel a szellemet, ők azok, akik megnevetetnek és sírásra késztetnek minket, akik képesek még a kultúránk szellemi

jövőjét is alakítani. *A művészek teremtik meg az életet.*

Ez tehát megmagyarázza, hogy a művészeket miért tartják becsben az egész világon.

Sajnos sok esetben olyan értékek ők, melyeket túl hamar elveszítünk – a veszteségek pedig szegényebbé tettek minket. Az utóbbi évtizedekben több nagyszerű művész idő előtti halálát gyászoltuk meg, akik gazdagabbá tették életünket, de mielőtt a munkájukat befejezték volna, eltávoztak. A mozi, a színház, a koncerttermek és az irodalom hírességei is köztük voltak, mint Ernest Hemingway, vagy Franciaország nagy írója, Antonin Artaud, a jazz énekes Billie Holiday, Judy Garland, Marilyn Monroe, Vivien Leigh, Kurt Cobain, Michael Hutchence, Phil Hartman és még sokan mások.

Elég rápillantanunk erre a korántsem teljes fel-

sorolásra ahhoz, hogy az a benyomásunk támadjon, a művészek élete annyira elkerülhetetlenül viharos, és a siker nyomása annyira igénybe veszi őket, hogy képtelenség kibírni. Azt is hihetjük, hogy egy sikeres művésznek törvényszerűen neurotikusnak, vagy annál is rosszabbnak kell lennie.

De ebből egy szó sem igaz.

A fenti esetek mindegyikénél meghúzódott a háttérben valami, ami biztosította a tragikus kimenetelt. Az igazság az, hogy a fenti művészek közül mindegyiknek, és sok más eltávozott

művésznek is „segítséget” ajánlottak fel. Ehelyett azonban elárulták, és olyan ösvényre terelték őket, ami biztosította pusztulásukat.

Az árulás pszich-iáterek vagy pszichológusok közvetlen vagy közvetett befolyásával jött létre, akik azt állították, hogy segíteni tudnának, de valójában romboló hatást fejtettek ki, ami a művészeket

**Sok, mára már halott
művésznek ajánlottak fel
„segítséget”. Ehelyett
elárulták, becsapták, és olyan
ösvényre irányították őket,
ami a biztos pusztulásukat
jelentette.**

– Jan Eastgate

borzasztóan megkárosította, megfosztotta őket erejük és bizonyosságuk támaszától, vagy megölte őket.

Napjainkban még sürgősebb, hogy ezt az üzenetet meghallják és megértsék, mivel a művészeket ért támadás mindegyik műfajban tovább erősödött és hatékonyabbá vált. A fegyver most halálos szerek nyílvecszeje, amit terápiás kúrának tüntetnek fel, ahogyan a lobotómiát is annak tüntették fel régebben. Hollywoodban, a szórakoztatóipar mekkájában a tudatbefolyásoló és függőséget okozó pszichotróp szerek túl magas árat követelnek az alkotó életek tekintetében.

Attól a rombolástól eltekintve, amit a művészek körében hoznak létre, nem szabad elfelednünk: *a művészek teremtik meg kultúránk jövőjét.*

Ilyen jövő vár ránk? Ilyen véleményformálókat követünk majd a szárnyaszegett alkotó elmék, romba döntött családok, elvesztegetett életek és az önpusztítás szép új terápiás világába?

Ha túlságosan vészjóslónak találná a fenti megállapítást, vessen egy pillantást a számokra, melyek megmutatják, mit tartogat a jövő, hacsak nem vezetünk be alapos változásokat azonnal: Jelenleg 17 millió gyereknek írnak fel a világon tudatbefolyásoló pszichiátriai szereket, beleértve olyan antidepresszánsokat is, amelyekre mind az egyesült királyságbeli, mind az egyesült államokbeli gyógyszer szabályozó ügynökségek felhívták a figyelmet, hogy öngyilkosságot és erőszakos viselkedést okozhatnak. Valóban, az egyre szaporodó iskolai lövöldözések és a fiatalok erőszakos bűnözés növekedése a számukra felírt szerek elburjánzására vezethetők vissza. Ezenkívül millióknak írnak fel olyan serkentőszereket, melyek sokkal erősebben hatnak a kokainnál.

Vajon hány lehetséges nagy művész van köztük, akik sohasem fogják betöljesíteni sorsukat? És hogyan sújtja majd a hiányuk kultúránkat?

Meggyászoltuk a nagy művészeket, akiket túl korán elvesztettünk. Ne kelljen még több miatt bánkódnunk!

A Nemzetközi Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért naprakész információkat és tanulmányokat állít össze, amelyek írók és for-

gatókönyvírók rendelkezésére bocsátják a pszichiátria témakörével kapcsolatos anyagokat és tényeket. Napvilágot látott továbbá az *Árnyékvilág* című könyv. A könyv Frances Farmer színésznő történetét beszéli el, ezenkívül tartalmazza az Ausztráliában sugárzott *60 perc* című műsorban feltárt nyomós bizonyítékokat, melyekért a műsor országos televíziós kitüntetésben részesült; valamint a nagy-britanniai 4-es csatornán, Németországban, Olaszországban és egyéb országokban közvetített dokumentumfilmek esettanulmányait. A CCHR nemzetközi központja Hollywood szívében van, a Sunset Boulevard-on. A központ otthont ad egy korszerű állandó kiállításnak, mely dokumentumokat mutat be a pszichiátria különböző aspektusairól – sötét múltjától kezdve a holokausztban betöltött szerepéig; a gyűlöletes etnikai tisztogatástól az apartheid programokig, a rasszizmustól az ártalmas, gyakran halálos kimenetelű kezelésekig, mint például a veszélyes és függőséget előidéző pszichotróp szerek, az elektrosokk, a pszichiátriai agysebészet és a gyerekek gyógyszerelésére használt „serkentőszerek”.

A CCHR feltárja az Ön számára az információkat, hogy saját maga győződhessen meg arról, hogyan hazudtak a művészeknek és hogyan árulták el őket. Arra buzdítjuk Önt, hogy e tudás alapján járjon el, hogy megvédje azokat, akiknek szüksége van segítségre, és biztosítsa, hogy jövőnket ne árulják el.

Jan Eastgate
elnök
Nemzetközi CCHR

Bruce Wiseman
elnök
CCHR Egyesült Államok

Anne Archer
színésznő

David Campbell
zeneszerző,
felvételvezető

Raven Kane Campbell
énekes, zeneszerző,
drámaíró

Nancy Cartwright
színésznő, író

Chick Corea,
jazz-zeneszerző,
zongorista

Isaac Hayes
zeneszerző, zenész,
színész

Geoffrey Lewis
színész

Juliette Lewis
színésznő

John Novello
zeneszerző, zenész

David Pomeranz
énekes, dalszerző

Harriet Schock
dalszerző,
hangfelvevő művész

FONTOS TÉNYEK

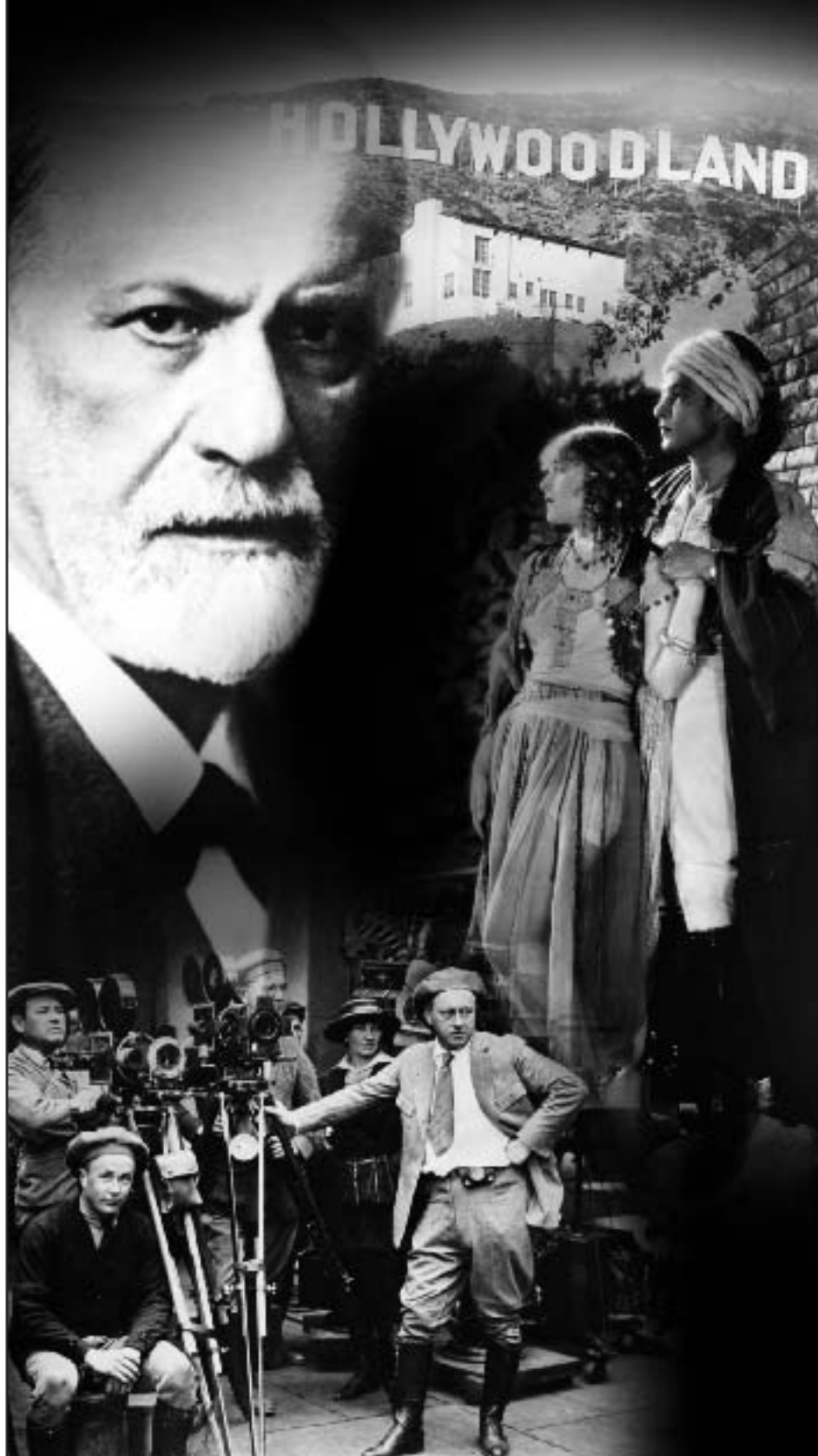
I 1916-ban Hugo Münsterberg, német pszichológus megírta *A filmdráma: egy pszichológiai tanulmány* című művét, ami hivatalosan mozgásba hozta a pszichológia és a pszichiátria befolyását a filmre. Münsterberg azt állította, hogy a filmgyártás „veszélyes”, ami pszichológiai „tanácsadást” igényel.

2 1924-ben Samuel Goldwyn a Metro-Goldwyn-Mayertől megpróbált segítséget kérni Sigmund Freudtól „egy igazán jó szerelmes történet” kigondolásához. Freud, aki bírálta a művészeket, nem működött közre. Mégis, ma már túlhaldott elméleteit akkortájt széles körben elfogadták a filmgyártásban.

3 Egyes pszichiáterek, mint például Karl Menninger, arra használták a filmipart, hogy az pénzélje a saját mozgalmukat és terveiket.

4 A pszichiáterek és pszichológusok tanácsára a filmstúdiók színészeket küldtek pszichoanalízisre, ami gyakran ahhoz vezetett, hogy erőteljes tudatbefolyásoló és függőséget okozó szereket írtak fel nekik, amelyek végül összeomlasztották karrierjüket és életüket.

5 Náci pszichiáterek számtalan forgatókönyvet írtak meg, amelyek később „Gyilkos filmekként” váltak hírhedtté, és a német filmipart arra használták, hogy elterjesszék beteg és romboló fajhigiénés elméleteiket.

A művészetek és a szórakoztatás azon területek közé tartoznak, amelyekre nagyon rossz hatással voltak a freudi elméletek.

ELSŐ FEJEZET

A pszichiátria és a filmek: végzetes vonzás

A 19. század végén két fejlemény történt Európában, amelyek nagymértékben befolyásolták, hogyan látják sokan önmagukat és a társadalmat. 1879-ben Wilhelm Wundt, a lipcsei pszichológia professzor nagy tekintéllyel – noha minden tudományos alap nélkül – bejelentette, hogy az ember nem több egy lélektelen állatnál, mely környezetének pusztja terméke. Ez a kijelentés indította útjára a kísérleti pszichológiát és a pszichiátria új csapásvonalát.

Az 1890-es évek végén a bécsi Sigmund Freud az embert gyermekkori szerencsétlenségei és szexuális gátlásai által meghatározott lénynek nyilvánította. Ennek a szintén bizonyítatlan elméletnek köszönhetően látott napvilágot az új, ma már szinte minden tekintetben túlhaladott tudományág, a pszichoanalízis.

Akárhol is igyekeztek az emberek a fenti elméletek fő fogalmait a gya-

korlatba átültetni, a társadalom mindenütt gyökeres változást élt át. A művészet és a szórakoztatás is olyan területek közé tartoznak, melyekre jelentős mértékben és kedvezőtlenül hatottak ezek az elméletek.

Az 1900-as évek elején feliratokat ragasztottak ki Hollywood kirakataiban: „PSZICHOANALÍZIS, ÁLOMFEJTÉS” – hirdették 3 és 5 dollár közti áron. Mivel Hollywood megszámlálhatatlanul sok művészt vonzott akkoriban, freudi üzenetekkel bombázták őket.¹

Egy részlet Celia Bertin, egy buzgó freudi pszichológia-tanuló tollából született, Marie Bonaparte hercegnőről írt életrajzából segít fogalmat alkotni arról, hogy gondolatai hogyan terjedtek el: „Freud olyan híres lett, hogy

Hollywood felkérte, működjön együtt világhírű szerelmes történetek forgatókönyveinek megírásában, kezdve az *Antonius és Kleopátrával*.² Samuel Goldwyn a Metro-Goldwyn-Mayer-től (MGM) egy céllal szállt hajóra Európa felé 1924-ben: elérni, hogy Freud segítsen „egy igazán jó szerelmes történet” kigondolásában.

Freud visszautasította. Nem csoda. Freud azt mondta a művészetről és a művészekről: „Csekély a mondani-valójuk; nem törődnek mással, mint vonalakkal, formákkal és a körvonalak egyezésével”.³ Mégis, noha nem kedvelte sem a filmművészetet, sem a színházat, Freudnak nem akadt problémája azzal, hogy „a művészetek mohó értelmezőjévé (kritikussá)” váljon.⁴

Az 1900-as évek elején Hollywood számtalan művészt vonzott, ahol freudi üzenetekkel bombázták őket a Hollywood Boulevardon és nyilvános helyeken.

Hollywood sokféleképpen hozzájárult ahhoz, hogy a freudi gondolkodás gyorsan áthassa a művelt világ berkeit. 1925-re már eljutottunk odáig, hogy egy népszerű dalnak ez volt a címe: „Ne mondd el nekem, hogy mit álmodtál múlt

éjszaka, mert olvastam Freudot.” A *Blind Alley* (Zsákutca) című filmben (1939) a főszereplő Ralph Bellamy, Dr. Shelby szerepében, kifejtette, hogy az örültséget csupán egy hajsza választja el az épelméjűségtől. Még Fred Astaire is játszott egy „táncoslábú pszichiátert”, aki beleszeret egy páciensébe (Ginger Rogers).⁵ Természetesen a moziban jóra fordultak a dolgok a végére. Nem úgy, mint a valós életben.

Ma a pszichiáterekről és a pszichológusokról ismert, hogy az orvosi szakmában körükben a legmagasabb a bűnözési arány, beleértve a szexuális visszaéléseket pácienseikkel (nőkkel és gyerekekkel). Az őket érintő vádemelések száma sok éve növekszik, és egyre többször tiltják be tevékenységüket.

Ginger Rogers és Fred Astaire

Hugo Münsterberg

„A (mozi)vászonnak egyedülálló alkalmat kellene adnia arra, hogy a nagyközönséget érdeklővé tegyék a pszichológiai kísérletek és mentális tesztek iránt...”

– Hugo Münsterberg, német pszichológus az Egyesült Államokban, 1916-ban

1916-ban Hugo Münsterberg az elsők között ajánlotta, hogy a pszichológusokat, mint az elme területének állítólagos szakértőit tanácsadókként kellene felhasználni a filmiparban. Az 1930-as évek végére még Fred Astaire is eljátszott egy „táncoló pszichiátert” a *Carefree* (1938) című filmben.

Akkoriban nem tudták, hogy Freud számos – ma már elutasított – elméletét akkor fejlesztette ki, amikor a kokain rabja volt. Freud és más pszichoanalitikusok és pszichiáterek elgondolásai társadalmi csatornákon keresztül is bejutottak Hollywoodba és divatossá váltak, például az úttörő producer B. P. Schulberg felesége, Adeline Jaffe Schulberg révén. Ahogyan Bud Schulberg írta: „Úgy tűnt, hogy mást sem csinál az egész ország..., mint vég nélkül nyakalja a gint a fürdőkádban, megőrül a táncért, és hajszol valamilyen újszerű szexuális élményt. Mulatságos volt inni, mert nem volt szabad, és paráználkodni, mert Dr. Freud most már tájékoztatott minket arról, hogy itt az idő, hogy a tudatalattink átvegye az irányítást a puritán szuperegónktól. Ha az egész ország benne volt a buliban, miért kellett volna Hollywoodnak másnak lennie? És ha a hollywoodi partival túlzásba is estek, csak azért volt, mert Hollywood mindig is az amerikai út eltúlzott, felgyorsult, életnagyságúnál nagyobb tükre volt.”⁶

A pszichológia: a mindentudó cenzor

1916-ban Freud hollywoodi invázióját támogatva Hugo Münsterberg pszichológus megírta *A filmdráma: egy pszichológiai tanulmány* című művét, ami hivatalosan mozgásba hozta a pszichológia és a pszichiátria befolyását a filmre.⁷ Münsterberg Wilhem Wundt alatt tanult, mielőtt a Harvard egyetem pszichológiai laboratóriumát vezette az 1800-as évek végén.⁸ Azt írta, hogy „a (mozi)vászonnak egyedülálló alkalmat kellene adnia arra, hogy a nagyközönséget érdeklővé tegyék a pszichológiai kísérletek és mentális tesztek iránt...”⁹

Münsterberg az elsők között ajánlotta, hogy a pszichológusokat, mint az elme területének önjelölt szakértőit, tanácsadókként kellene alkalmazni a filmiparban. Kihívóan azt állította, hogy a filmek „veszéllyel

járhatnak”, és „a pszichikai fertőzés és pusztítás lehetőségeit nem lehet figyelmen kívül hagyni.”¹⁰

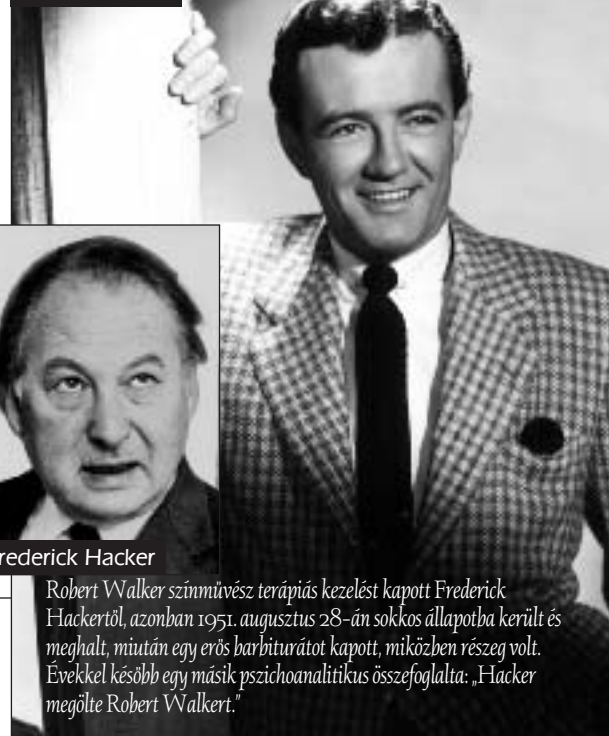
Javaslatát több mint 70 évvel később még mindig visszhangozzák mai követői: „...A pszichoanalitikus szempontból tájékozott kritika rendkívül fontos segédeszköz lehet a filmek közönségre gyakorolt különleges befolyásának megértéséhez” – állította egy 1987-ben megjelent könyv a pszichiátriáról és a moziról.¹¹

1990-ben a Beverly Hills-i pszichoterapeuta, Carole Lieberman szintén szakmája cenzúrázó szerepét igyekezett népszerűsíteni, amikor a *Los Angeles Times*-ban azt javasolta, hogy pszichoanalitikusokat alkalmazhatnának, hogy „szakértő véleményt” adhassanak a „pszichológiailag károsító tartalomról”. Az állami beavatkozás baljós fenyegetését alkalmazta, hogy támogatást csikarjon ki ötletének: „Ha a filmgyártás az önszabályozás privilégiumát meg akarja tartani, és le akarja állítani a cenzúrázás veszélyes áradatát, ... akkor sokkal felelősségteljesebbnek kell lennie.”¹²

A haszonszerzés terve

A pszichiáterek a saját mozgalmuk és tervük pénzelésére használták fel Hollywoodot. Karl Menninger pszichiáter „arról volt ismert, hogy filmesek kegyeit kereste, különösen olyanokét, akik nagy adományokkal

Robert Walker

Frederick Hacker

Robert Walker színművész terápiás kezelést kapott Frederick Hackertől, azonban 1951. augusztus 28-án sokkos állapotba került és meghalt, miután egy erős barbiturátot kapott, miközben részeg volt. Évekkel később egy másik pszichoanalitikus összefoglalta: „Hacker megölte Robert Walkert.”

tudtak előrukkolni, hogy támogassák a klinikáját és kutatási alapítványát”. Még egy okból szeretett összevegyülni Menninger a producerekkel és stúdióvezetőkkel: üzletet hoztak a klinikája számára. Akik találkoztak a pszichiáterrel, „hamarosan küldték [az úgynevezett] mentálisan kiegyensúlyozatlan színészeket Topekába [Kansas], gyógykezelésre.”¹³

Ezek közül az egyik Robert Walker volt, aki Judy Garland színésznővel szerepelt együtt *Az óra* című filmben 1944-ben. Miután különvált Jennifer Jones színésznőtől, Walker elkezdett erősen inni. 1948-ban letartóztatták részegség és rendzavaró viselkedés miatt, és Dore Schary, a Metro-Goldwyn-Mayer gyártásvezetője ultimátumot adott neki: vagy aláveti magát a gyógykezelésnek a Menninger-klinikán, vagy kirúgják.

Walker beleegyezett, hogy kezelésre járjon a középnyugati pszichiátriai létesítménybe, és a Los Angeles-i pszichiáter, Frederick Hacker, aki a Menninger-klinikán tanult, rendszeres kezelést folytatott rajta. Nemcsak hogy nem volt hatásos a pszichiátriai „terápia”, hanem még meg is ölte Walkert. 1951. augusztus 28-án Walker sokkot kapott és meghalt, miután erőteljes nyugtatót adtak neki. Négy évtizeddel később egy los angeles-i terapeuta, Alex Rogawski volt az első, aki őszinte volt ezzel kapcsolatban: „Hacker megölte Robert Walkert.”¹⁴

A *Spellbound* (Álmélkodó) című film 1945-ben volt az egyik első, amely pszichiátereket tanácsadóként alkalmazott. May Rommot „pszichiátriai tanácsadóként” tűntették fel a szereplők listájában.

Egy másik híres hollywoodi pszichiáter Martin Grotjahn volt, aki Karl Menninger meghívására emigrált Németországból, és 1945-ig a klinikáján dolgozott, mielőtt

Los Angelesbe költözött. 1950-ben Fredrick Hackerrel és May Rommmal megalapították a Dél-Kaliforniai Pszichanalitikus Gyógyászati Intézetet, egy képzési központot pszichoanalitikusok (lélekelemzők) részére.

Grotjahn elismerte vonzódásának okát Hollywoodhoz és a filmsztárokhoz: „alig vártam, hogy pénzt csináljak.” Természetesen Grotjahn véleménye, miszerint a „színészeket szinte lehetetlen sikeresen kezelni,” nem akadályozta őt abban, hogy kiszámlázza a nem működő gyógykezelését.¹⁵

A pszichiátria „aranykora” a filmvászonon

Krin és Glen Gabbard úgy utalnak az 1957-től 1963-ig terjedő évekre, mint ami a pszichiátria „aranykora” volt a filmvászonon. Ezen időszak alatt a pszichiátereket úgy ábrázolták, mint „az ésszerűség, problémamegoldás és jóllét hiteles hangjait”, annak ellenére, hogy nem létezett bizonyíték, amely e hírnevet indokolta volna. Sok, ezen időszak alatt készült filmben szerepeltek pszichiáterek, s a pénz tovább áramlott hozzájuk. A pszichiáterek számára nyújtott kutatási támogatás az Egyesült Államokban 580%-kal emelkedett 1957 és 1963 között, és *folyamatosan* nőtt. A következő harminc év során az Országos Mentális Egészségügyi Intézet által folyósított pszichiátriai kutatási támogatások további 873%-kal emelkedtek.

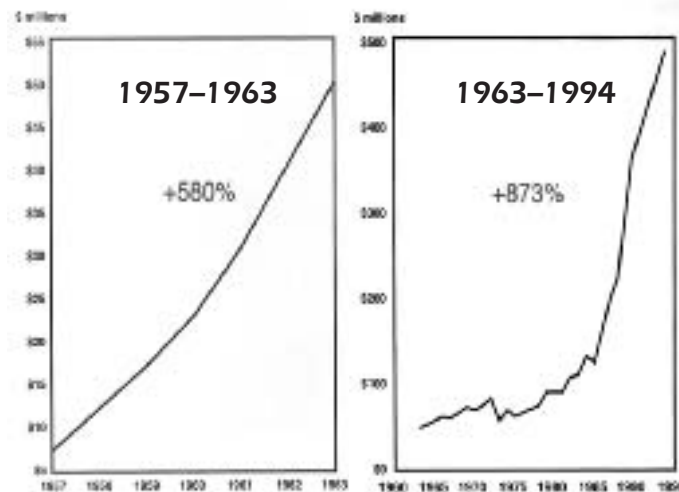
Azáltal, hogy törvényesítették magukat a filmvászonon, a pszichiáterek népszerűsítették azt a félrevezető elképzelést, hogy a pszichiátriai szerekben, a sokkterápiában és a pszichiátriai agysebészetben rejlik a titok a boldogabb élethez. Gyógyszerkorszak köszöntött be, melyet Hollywood akaratlanul ösztökélt. A társadalomnak azonban talpra kell állnia.

Karl Menninger

1957–1963: a pszichiátria „aranykora” a filmvászonon

Az 1957-től 1963-ig terjedő évek folyamán Karl Menninger (a jobb szélén) és más vezető pszichiáterek munkája révén Hollywood folyamatosan „idealizált” pszichiátereket hozott létre kiemelkedő szerepekben a filmekben. A szakma eme propaganda-áradata nagyon is pénzügyi célt szolgált: a pszichiátriának juttatott költségvetési ráfordítások 1957 és 1963 között 580 százalékkal ugrottak meg, és azután is tovább növekedtek. 1963 és 1994 között az Országos Mentális Egészségügyi Intézettől (NIMH) származó külső támogatás 873%-kal nőtt.

Az Egyesült Államok Országos Mentális Egészségügyi Intézetének támogatásai pszichiátriai kutatásokra 580%-kal nőttek...

A támogatás meredeken nőtt tovább.

A GYILKOSSÁG IGAZOLÁSA

A NÁCI PSZICHIÁTRIA GYILKOS FILMJEI

Az 1930-as években náci pszichiáterek arra használták fel Németország filmiparát, hogy előmozdítsák fajegészségteni és fajhigiéniai programjukat. Propaganda erőfeszítésekbe kezdtek, hogy köztámogatást szerezzenek programjaikhoz, amelyek állításuk szerint gazdasági haszonnal jártak, míg valójában a halálba történő befektetések voltak.

1895 és az 1920-as évek között német pszichiáterek kitalálták a „tudományos” igazolást a „tömeggyilkosságra”, és először a „mentálisan fogvatékosokon” próbálták ki a programot. Valójában Ernst Rüdin pszichiáter, aki segédkezett az 1933-ban beiktatott német sterilizációs törvény összeállításában – amely több százezer német állampolgár életének kioltását tette lehetővé – büszkén nyilatkozta: „Csak a Führer segítségével válhatott valóra 30 éves álmunk, a fajhigiénia alkalmazása a társadalomra.”

Két évvel a *Végleges megoldás* konferencia előtt, amely beindította a Holocaust kiirtási fázisát, az első „gyilkolási tesztek” pszichiátriai intézetekben végezték el; 18-20 embert pusztítottak el gázt használva, a pszichiáterek és munkatársaik pedig végignézték. Németország vezető pszichiátere beindították a „T4”, a Tiergartenstrasse 4 alatti elhelyezkedése után elnevezett eutanázia programot.¹⁶

Ahhoz, hogy széles körben elfogadtassák a gyilkos tevékenységet, a T4 pszichiátere forgatókönyveket készítettek propagandafilmekhez. Az egyik filmnek – *Dasein ohne Leben* (*Élet nélküli létezés*) –,

Náci „Oktatófilm”

„Az örökletes betegség”

A „mentális páciensek”

A német emberek

Fordítás: „Mentális kórház”

A páciensek „ördögi” megvilágítása

A film forgatókönyvét pszichiáterek írták „dokumentumfilm stílusban, és a darwini tanítás egy elferdített változatát mutatja be, amely szerint csak a egészségesnek és az erőseknek szabadna élniük... a forgatókönyv azt is előírta, hogy a pácienseket »ördögien örült arccal« ábrázolják.”

– Az öröklődés törvényei
Náci pszichiátriai propaganda film

amit Dr. Kampfer készített, az volt a célja, hogy meggyőzzék az embereket, a betegek gondozása túl drága, és hogy a „genetikailag betegek” kezelése hasztalan.¹⁷

Egy másik film, amelynek a címe egyszerűen *Geisteskrank (Elmebeteg)* volt, részletesen bemutatta, ahogy a pszichiáterek gondosan megvizsgálják az összes beteg esettörténetét és a korábbi diagnózisait, hogy megállapítsák, „gyógyíthatatlanok”-e vagy sem. Az operatőr egy kémlelő nyíláson keresztül vett fel egy gázkamrát, hogy megmutassák a gyilkosságot. A forgatókönyv szelíden fogalmaz: „...A páciensek szén-monoxid gáz hatása alá kerültek. A gáz, ami beáramlik, teljesen szagtalan, és kezdetben elveszi a páciens ítélőképességét, majd azután a tudatosságát is.” És ahogyan a páciensek az utolsó lehetőséget is kilehelik, egy láthatatlan narrátor azt mondja: „Fájdalom és küzdelem nélkül, teljes mértékben öntudatlanul tesszük szabaddá a páciens a halállal.”¹⁸

Ahogy a háború a végéhez közeledett, a náci megsemmisítettek több más, hasonlóan szókimondó és bűnterhes filmet. Ennek ellenére találtak vágatlan filmanyagokat olyan filmekből, mint *Az örökletesség törvényei* című film. Ennek a forgatókönyvét is pszichiáterek készítették, a forgatócsoport tagjai „orvosoknak” öltöztek be és végigjárták az ország elmeegógyintézeit, s olyan díszleteket készítettek, amelyek megőrizték a fogyatékos embereket. A beszámoló szerint: „a film dokumentumfilm stílusban készült, és a darwini tanítás egy elferdített változatát mutatja be. Azt, hogy csak az egészségesnek és az

Ernst Rüdin

erősnek kell élnie... A természet elkerülhetetlenül elpusztít mindent, ami gyenge az életben. Az elmúlt néhány évtizedben az emberiség szörnyen vétkezett a természetes kiválasztódás törvénye ellen. Nemcsak, hogy hagytuk élni az életre méltatlanokat, hanem hagytuk azt is, hogy szaporodjanak.” A forgatókönyv azt is előírta, hogy a páciensek „ördögien örült arccal” legyenek ábrázolva, éles alsó világítást használva.¹⁹

A lelkiismeretlen propaganda támogatásával a pszichiáterek mintegy 300 000 embert, vagyis az ország mentális pácienseinek több mint 90%-át gyilkolták meg az 1940 januárjával kezdődő 5 éves periódusban. Több mint 87 000 gyerek és fiatal felnőtt volt köztük. További 350 000 állampolgárt erőszakkal sterilizáltak.

A Hadamar (balra) és más pszichiátriai létesítmények gyilkoló központokat hoztak létre, amelyekkel megszabadulhattak a páciensektől. Miután gázzal megölték őket, a testeket a kórház kemencéjében hamvasztották el; a fekete füstöt kilométerekkel arrébb is látni lehetett. A pszichiáterek ezután a koncentrációs táborokba exportálták „sikeres” programjukat.

There was a dark cloud, coming out of the chimney

MARILYN MONROE

1926–1962

Egy szombati napon, 1962. augusztus 4-én az esti órákban kialudt a „gyertya a szélben”. A 36 éves nő, aki Norma Jean Mortensonként született, de Marilyn Monroe-ként volt ismert, elhunyt.

Igazi hollywoodi jelenség volt. Elismerték komoly alakításaiért csakúgy, mint világhírű szőke bombanőt. Közel 30 filmet forgatott, köztük az olyan sikereket, mint *A szökék előnyben*, a *Hét év vágyódás* és a *Van, aki forrón szereti*.

Ennek ellenére, mint minden legenda, a Monroe halála után hagyott imázs olyannyira mese, mint amennyire igaz: a nyilvánosan imádott, de meggyötört színésznő, aki a drogok és nyugtatók érzéketlen, könnyelmű világát választotta a rideg valóság helyett, míg végül belehalt.

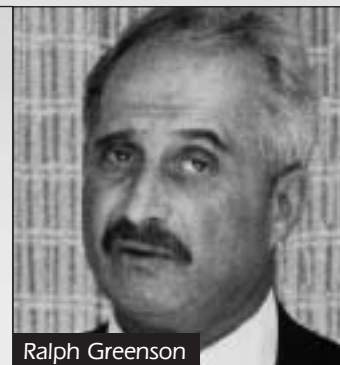
De a szenzációhajász fócímek mögött Monroe életének tényei és utolsó napjainak tragédiája más történetet mutat meg nekünk.

Hét évvel korábban, mialatt karrierje felfelé ívelt, egy színész-oktató azt javasolta, hogy vesse alá magát pszichoanalízisnek, hogy „lecsapolják az összes kitörő energiáját.” 1955. február elején Monroe analitikus ülésekre járt Margaret Hohenberhez. Az analízis – a folyamatos kérdezősködésekkel a motivációkról és saját magáról – szinte azonnal

„A túlzott önmegfigyelés felkavarta
önbizalomhiányát. Az intuíciója szenvedett
a ráerőltetett, tudatos intellektualizmus
terhétől, ami megbénította őt, és még
jobban visszanyomta őt önmagába.”

– Donald Spoto, életrajzíró

Ralph Greenson

Ralph Greenson hat órát töltött Marilyn Monroe-val azon a napon, amikor pszichiátriai szerek túladagolása miatt holtan találták.

elkezdett rossz hatással lenni rá: „Megpróbálok művésszé válni és őszintén lenni, és néha úgy érzem, az örület határán vagyok. Megpróbálok a legőszintébb részemet kihozni magamból, és ez nagyon nehéz. Vannak olyan időszakok, amikor azt gondolom, »Csupán őszintének kellennem.« De néha ez nem megy olyan könnyen. Mindig megvan az a titkos érzésem, hogy csak egy ócska kis ripacs vagyok, hogy csak színlelek...”

Monroe életrajzírója, Donald Spoto ezt írta a kezeléséről: „A túlzott önmegfigyelés felkavarta önbi- zalomhiányát. Az intuíciója szenvedett a ráerőltetett, tudatos intellektualizmus terhétől, ami megbénította őt, és még jobban visszanyomta őt önmagába.”

A színésznő végül elment a New York-i freudista pszichiáterhez, Marianne Krishez, aki erős

barbiturátokat (altató) írt fel neki, melyekkel Monroe haláláig visszaélt. Kris egyúttal rávette Monroe-t arra, hogy befeküdjön egy pszichiátriai osztályra, testi kivizsgálás és pihenés céljából. Ehelyett Monroe-t bezárták egy kipárnázott zárkába, ahol addig verte az ajtót, míg véresre horzsolta az ökleit.

1960-ban Monroe elkezdett járni Ralp Greenson pszichiáterhez, aki még mélyebbre taszította őt személyes poklába. A doktor gyorsan és teljes körűen átvette felette az irányítást. „Én akartam lenni az egyetlen terapeutája” – írta. Biztosította, hogy egyenletes barbiturátos diétán tartsa. „A taktikája végzetes volt” – írta Spoto. „Ahelyett, hogy páciensét a függetlenség felé irányította volna, pontosan az ellenkezőjét csinálta, és ténylegesen elérte, hogy csak tőle függjön... Greenson biztos volt abban, hogy képes lenne úgy uralkodni rajta, hogy megtegyen bármit, amit csak szeretne.”

Augusztus 4-én, miután hat órát töltött Greensonnal, Monroe-t gyógyszer-túladagolástól holtan találta meg házvezetőnője, Eunice Murray.²⁰

23

A pszichiátriai kezeléseket megelőző 7 évben Monroe 23 filmet forgatott. Mindössze 6 filmet forgatott azután, hogy a pszichiátria „gondoskodása és útmutatása” megkezdődött.

Előtte

6

Utána

A Method-színjátszás részben Pavlov kondicionáló kísérletein alapult.

ŐRÜLETES MÓDSZER

Robert H. Hethmon azt írta a *Strasberg, a művészek stúdiójában*: „[A színész] néha azzal a feladattal találja magát szemben, hogy este nyolc negyvenkor, amikor felmegy a függöny, frissen és üdén el kell ismételnie önmagát, és azt találja, hogy beszűkültté, mechanikussá, halottá, egy csokorra való modorossággá és klisévé vált.”

A Method-színjátszás volt az egyik módja, hogy megpróbáljanak felülkerekedni ezen és más színművészeti akadályon. Amíg a modern Method színjátszó iskola különféle viselkedés-stílusú, pszichológiai technikákat gyakorol Method címszó alatt, a megközelítés történelmi és technikai gyökerei a 19. század végéig nyúlnak vissza, Theodore Ribot-hoz (1839–1916), a francia kísérleti pszichológushoz.

Ribot elvetette a spiritualista filozófiát és a biológiával kombinálta a pszichológiát, a „lélek nélküli pszichológia előnyeiről” beszélve. Elméletei hasonlítottak Wilhelm Wundt német pszichológus és Ivan Pavlov orosz pszichológus elméleteihez, ha egyenesen nem azon alapultak. Az alapgondolat az volt, hogy az ember inger-reakció mechanizmus és lélektelen állat. Ribot valójában dicsérte Wundtot 1886-ban megjelent *German Psychology of Today (A német pszichológia ma)* című könyvében.

Konstantin Stanislavskij, a Moszkvai Művészeti Színház igazgatója, színész-oktató, majd később Lee Strasberg New Yorkban, átvette Ribot „érzelmi memória” technikáit. A színészt lényegében „felkérték, hogy idézze fel egy múltbeli esemény részleteit a saját életéből. Az ezen részletekre való emlékezés felkavarta a színészek eredeti tapasztalatból származó érzelmeit, és ezáltal létrejött a »hangulat«” – írta Harold Clurman, a *The Fervent Years (Szenvedélyes évek)* szerzője.

Ártalmatlannak hangzik. Ám néhányak nem csupán felidéztek, hanem újra át is élték az eseményt. Nem egyszerűen emlékeztek vagy teremtettek, hanem egyenesen belemerültek egy traumás eseménybe az életükből, és ott is maradtak. Néhány színésznő pedig, mint például Marilyn Monroe, ezzel párhuzamosan manipulatív pszichoanalízisen is átesett, ami veszélyes kombináció. Ilyen esetekben, a színész-oktatók akaratlanul játszottak orosz rulettet a tanulóik elméivel.

FONTOS TÉNYEK

1 Pszichiáterek az alkotó elmét notóriusan „mentális zavarként” diagnosztizálják, „neurózissá” értékelve le a művészek képességeit.

2 Miközben a pszichiátria célja az volt, hogy tudománnyá váljon, ezt sikeresen húzták keresztül orvosi szakértők és tudósok. Dr. Margaret Hagen Ph.D., a Bostoni Egyetem előadója és író „vacak tudománynak” nevezte. Mint írta: „a boldogtalanság egy probléma, és nem egy betegség”.

3 A pszichiátriai elméletek mindörökké feltételezések maradnak, soha nem válnak tényré, sem törvénné. „Zavarról” beszélnek, mert nem tudják kimutatni azoknak a feltételeknek a meglétét, ami „betegség” kategóriába sorolhat valamit.

4 Szakértők a pszichiátria legújabb elméletét is megcáfolták, mely szerint egyfajta „kémiai egyensúlyzavar” okozza a mentális zavarokat. Dr. David Kaiser kijelentette: „Ez lényegében áltudományos kezdeményezés.”

Vivien Leigh karrierjét, mint sok más emberét, a pszichiátria derékba törte a szokványos orvosi eljárások elutasításával, amellyel meg lehet találni és meg lehet gyógyítani egy háttérben meghúzódó testi betegséget.

MÁSODIK FEJEZET

A józan ész lerombolása

A pszichiáterek és pszichológusok éveken keresztül mentális „zavarnak” titulálták az alkotó elmét, tévesen az örület mániákus fázisaként jellemezve a művészek „szenvedélyes buzgalmát”, vagy depresszióként a melankolikus előadást. Látomásait hallucinációként értelmezték át.

A pszichiátria tudományos hitelességének teljes hiánya ellenére a legtörekvőbb és leginkább üzleties szemléletmóddal megáldott pszichiáterek remek célközönségre leltek a szórakoztatóiparban. Megkörnyékezték az alkotókat és nyugtatókkal tömték őket – és eközben milliárdokat vágtak zsebre.

A pszichiátria célja, hogy a tudományok közé sorolják, ezt azonban megcáfolják a módszertan szakemberei, akik rámutatnak, hogy egyetlen olyan szükséges feltételt sem tudtak találni, amely a valódi tudományokat meghatározza. Mi tesz tudománnyá egy tudományt? Rendelkezik a pszichiátria és a pszichológia tudományos érvényességgel?

Dr. Margaret A. Hagen, Ph.D., a Boston Egyetem előadója szerint ahhoz, hogy valami tudomány legyen, meg kell felelnie a következő kulcsfontosságú feltételnek: „Az egyik laboratóriumban megfigyeléssel felfedezett eredményeknek megismételhetőeknek kell lenniük egy másik laboratóriumban. Egy műszer által mért és összegyűjtött adatnak ugyanannak kell lennie, mint egy másik, hasonló eszközzel mért adatnak. Ezért

az elfogulatlanságot nem egy egyéni praktizáló biztosítja, hanem egy olyan rendszer, mely ellentmondásmentes és megismételhető eredményeket követel.”²¹

Sem a pszichiátria, sem a pszichológia soha nem bizonyította minden kétséget kizáróan azokat a mentális „betegségeket”, melyekkel állításuk szerint foglalkoznak. Valójában nincs semmilyen eszközük sem az elme megmérésére. Nincs pontos és egységesen elfogadott szakszókincsük, és még az olyan kulcsfontosságú kategóriákban sem értenek egyet, mint a „szizofrénia”.

Elméleteik örökre csak elméletek maradnak, soha nem érnek fel egy ténnyel vagy törvénnyel. „Zavarról” beszélnek, mert nem tudják kimutatni azoknak a feltételeknek a meglétét, ami a „betegségek” közé sorolhat valamit.

Oktondi módon „tényekről” számolnak be, valójában azonban soha nem tudnak többet előhozakodni, mint vélemény-

nyekkel, amit tárgyilagos mérések nem támasztanak alá. Hagen nem bánik velük kesztyűs kézzel: „A klinikai pszichológia egy klasszikus bővli tudomány.”

Dr. Thomas Szasz, a pszichiátria nyugalmazott professzora egyetért Dr. Hagennel azzal kapcsolatban, hogy a pszichiátria híján van a tudományos igazságnak: „Ahhoz, hogy egy »betegségnek« tudományosan is értelme legyen, valamilyen tudományos módon megközelíthetőnek, mérhetőnek vagy megvizsgálhatóknak kell lennie, mint például vérvizsgálaton vagy elektroencefalográfon (EEG) keresztül. Ha valamit nem lehet

A legtörekvőbb és leginkább
üzleties szemléletmóddal megáldott
pszichiáterek remek célközönségre
leltek a szórakoztatóiparban.
Megkörnyékezték az alkotókat és
nyugtatókkal tömték őket – és
eközben milliárdokat vágtak zsebre.

„Az orvosi diagnózisokkal ellentétben, melyek leírják a lehetséges okot, a megfelelő kezelést és a valószínű kórjóslatot, a *DSM IV.* kiadásában felsorolt zavarok olyan kifejezések, melyek szavazással születnek”

– Tana Dineen Ph.D., Kanadai pszichológus és író

így megmérni – és ez a helyzet... a »mentális betegségekkel« –, akkor a »betegség« szó legjobb esetben is csak egy metafora..., éppen ezért ezeknek a »betegségeknek« a »kezelése« ...áltudományos kezdeményezés.”²²

Az Amerikai Pszichiátriai Társaság (APA) által kiadott *Mentális zavarok diagnosztikai és statisztikai kézikönyvére* (*DSM*) jellemző tudománytalanságot a következőképpen jellemezte egy pszichológus, aki részt vett egy *DSM* konferencián: „A szellemi erőfeszítés alacsony színvonala megrázó volt. A diagnózisokat többségi szavazással döntik el, úgy, ahogy mi éttermet választunk. Te olasz éttermet szeretnél, én kínait, úgyhogy menjünk el egy önkiszolgálóba. Majd beírják a számítógépbe. Úgy tűnik, naivak vagyunk, mert azt hittük, hogy itt megkísérlik tudományos szemmel nézni a dolgokat.”²³

Tana Dineen kanadai pszichológus azt mondja: „Az orvosi diagnózisokkal ellentétben, melyek leírják a lehetséges okot, a megfelelő kezelést és a valószínű kórjóslatot, a *DSM IV.* kiadásában felsorolt zavarok olyan kifejezések, melyek szavazással születnek” – az APA bizottsági tagok szó szerint kézfeltartással szavaznak.

Íme néhány a mentális „zavarok” közül:

Dadogás, másképpen nem meghatározott kommunikációs zavar, dacos szembeszegülési zavar, írásbeli kifejezőképesség zavara, matematikai zavar, alvajárási zavar, nikotinelvonási zavar, életfázis probléma-zavar és koffeinmérgezési zavar.²⁴ A *DSM-IV* felsorolja, hogy ez utóbbi 2-3 csésze kávé megivásának eredményeként történik, amikor a hozzá felsorolt 12 tünet közül ötöt vagy többet észlelnek. A tünetek között ilyenek vannak: nyugtalanság, idegesség, izgatottság, álmatlanság, kipirosodott arc, fokozott vizelet mennyiség, izomrángás,

heves szívdobogás és időszakos kifáradhatatlanság.²⁵

Figyelembe véve a bizonyítatlan mentális „zavarok” folyamatosan növekvő számát, semmi meglepő sincs abban, hogy a *DSM*-et támadások érik. „...[A] jelenlegi *DSM* ellenőrzőlista-diagnózisok kivonata: tünetek felületes, felszínes felsorolása...” – bírálta Joseph Glenmullen a Harvard Orvosi Egyetemről. Figyelmeztetett, hogy most már „lassan Dunát lehetne rekeszteni az egyre több rendellenes állapotnak titulált mindennapi aprósággal”, amire gyógyszereket lehet felírni.

David Kaiser orvosi író, aki egyben képzett pszichiáter is, elmarasztalta a *DSM* kritériumait: „Ez lényegében áltudományos vállalkozás, mely a modern pszichiátriának abból a vágyából született, hogy a modern orvostudományhoz hasonló lehessen.”

Ez persze nem azt jelenti, hogy az embereknek nincsenek problémáik; tényleg van mentális gyötrődés és zaklatottság. De ahogy Dr. Hagen rámutat: „A boldogtalanság egy probléma, nem egy betegség. Ahogy az önbecsülés hiánya sem betegség. Túl sokat vagy keveset enni sem kór. És a túlzott alkoholfogyasztás sem kór, az ellentétes állítás melletti hatalmas lobby ellenére sem... a pszichológia intézménye gyakorlatilag az összes kevésbé kíváncsi viselkedést – az egyes osztályzattól való irtózástól kezdve a sorozatos nemi erőszakig – pszichológiai kórnak tüntette fel, és úgy mutatja be magát, mint az egyetlen, aki az ezekhez szükséges »terápiát« biztosítani képes.”²⁶

Pszichiátereknek és pszichológusoknak éppannyira nem szabadna megengedni, hogy a művészetek területén dolgozók problémáit diagnosztizálják, mint ahogy a hentes sem engedjük embereket műteni. A következmények elképesztőek és veszélyesek.

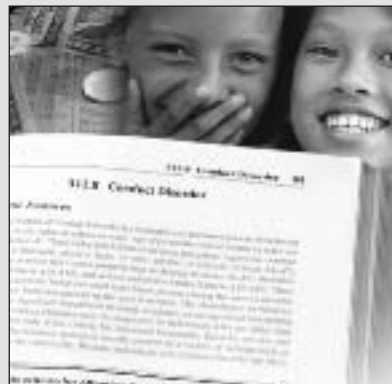
DIAGNOSZTIKAI CSALÁS

A pszichiátriai „betegségek” eladása kitalált zavarokkal

A Mentális zavarok diagnosztikai és statisztikai kézikönyve (DSM) első kiadásától kezdve, amely 112 mentális zavart nevezett meg, a legutóbbi kiadásig, amely 374-et tartalmaz, a pszichiátriai diagnózishoz használt ismérvek végig a tudományos alapokkal rendelkező betegségek meghatározásainak paródiái voltak. A pszichiáterek arra használják, hogy félrevezessék a kórházakat, kormányokat és biztosítókat, és az orvostudományhoz méltatlanul járnak el. A társadalombiztosításilag kiszámálható problémák közé tartoznak az alábbiak:

Koffein-függőség zavar
DSM, 212. oldal

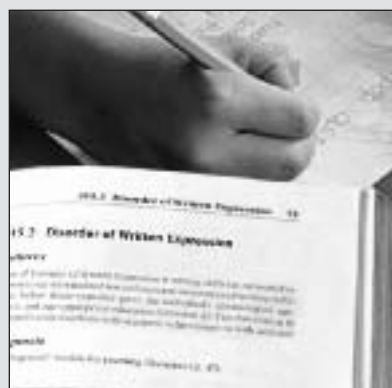
Viselkedészavar
DSM, 85. oldal

Nyelvi kifejezési zavar
DSM, 55. oldal

Matematikai zavar
DSM, 50. oldal

Írásbeli kifejezési zavar
DSM, 51. oldal

VIVIEN LEIGH

1913–1967

A pszichiátriai félrediagnosticsztizálás és erőszakos kezelés áldozatául esett sztárok közül talán senki sem ismertebb világszerte, mint Vivien Leigh. Az *Elfújta a szél* és *A vágy villamosa* csillaga volt, és mind a két alkotásért megkapta a legjobb színésznőnek járó Oscar-díjat. Ironikusán szólva Leigh élete egy Shakespeare-tragédiához hasonlítható.

A gondok 1945-ben kezdődtek. Miközben a *The Skin of Our Teeth* című darabban játszott a színpadon, Leigh hisztériás rohamokat tapasztalt, melyek a kimerültség és a túlárado vidámság rohamaiával váltakoztak. A diagnózis tuberkulózis (TBC) volt, és ezzel folytatta a darabot, egészen a záró estig. Majd hat hetes kórházi ápolás után a TBC visszahúzódásának jelei mutatkoztak, és a következő évben Leigh otthon lábadozott.

De a hisztériás rohamok folytatódtak, az alkohollal kevert TBC-orvosság pedig súlyosbította a helyzetet. A TBC ideje alatt szedett egyik gyógyszernek, az Isoniazidnak mentális zűrzavart és toxikus elme zavart is okozó mellékhatásai voltak.²⁷

Az 1950-es évek elején Leigh elkezdett pszichiáterhez járni. A pszichiáterek általában nem ellenőrzik a gyógyszerek által előidézett mentális jelenségeket. Miközben az

„...A kezelést követően már nem ugyanaz a lány volt, akibe én annak idején beleszerettem.... Mostanra sokkal inkább idegenné vált, mint amit valaha is el tudtam képzelni.”

– Sir Lawrence Olivier, Vivien Leigh ECT-terápiájával kapcsolatos kommentárja

Elephant Walk című filmet forgatták Ceylonban, Leigh hallucinálni kezdett, ami lehetetlenné tette a forgatást. Kétségbeesetten aggógó férje, a híres klasszikus színész, Sir Lawrence Olivier a pszichiátriai tanácsára beadta a derekát. Leigh hazarepült Angliába, a szülőföldjére, ahol beutalták egy pszichiátriai intézménybe.

Ott a „kezelés” részeként brutálisan jégbe csomagolták, és többszöri elektrosokknak tették ki. Mindez csak az egyike volt annak a rengeteg szörnyűségnek, amelyek végérvényesen megváltoztatták.²⁸ Egy alkalommal az elektrosokk miatt égési sérüléseket szenvedett a fején. Oliviert teljesen lesújtotta a felesége személyiségében a sokkokat követően beállt változás: „Csak úgy tudom leírni, ha azt mondom, hogy a kezelést követően már nem ugyanaz a

lány volt, akibe én annak idején beleszerettem... Mostanra sokkal inkább idegenné vált, mint amit valaha is el tudtam képzelni. Történt vele valami, amit nagyon nehéz körülírni, de megkérdőjelezhetetlenül nyilvánvaló.”²⁹ Majd az ECT-t ideiglenesen felfüggesztették és erőteljes, pszichotróp szerekkel helyettesítették – amit különösen veszélyes módon a TBC-re adott gyógyszerével kombináltak.

1967 májusában orvosa tájékoztatta Leigh-t, hogy a TBC mindkét tüdejére áttért, és állapota kritikussá vált. Az évekig tartó elektrosokk és a pszichiátriai szerek legyengítették, s Leigh nem volt képes leküzdeni a betegséget. Két hónap sem telt el, és megadta magát neki. A pszichiátria durva kezelése fokozatosan elvették Leightől a józanágát, a házasságát, a karrierjét, és végül az életét.

JUDY GARLAND

1922–1969

Judy Garlandnak soha nem jelentett problémát elvinni a közönséget oda, ahova ő akarta; ez volt az ő különleges varázsa, színpadra lépésének első pillanatától fogva. 1939 telén hozzákezdett hetedik filmjéhez, az *Óz, a csodák csodájához*, és szalagra került *A szivárványon túl* című dal, amely később szimbólumává vált. Még abban az évben betonba nyomta kéz- és lábnyomait a Grauman's Kínai Színház előudvarában; egy igazi mérföldkő a hollywoodi Hírességek Sétányán – egy 17 éves világsztár.

Azonban az ilyen hírnév ára és a vele járó nyomás is igen nagy. A stúdióval kötött szerződése megkövetelte tőle, hogy bizonyos fizikai megjelenést tartson fenn – például ha meghízott volna, fizetség nélkül felfüggeszthették volna. Anti-depresszánsokat és amfetaminokat írtak fel neki, hogy kordában tartsa étvágyát, és barbiturát tartalmazó altatószert az alvászavaraira.

Ahogy Garland egyre jobban gyógyszerfüggő lett, barátai vészjósló változásokat figyeltek meg rajta: súlyosan lefogyott és kékesfekete karikák jelentek meg a szeme alatt. Garlandot pszichoanalitikushoz is elvitték. Az első interjúján Karl Menninger pszichiáter elmondta, hogy „problémái vannak, amik komollyá válhatnak, és segítségre van szüksége” – azonnal. Garland elkezdett Menningerhez, a társához, Ernst Simmelhez, majd később Frederick Hackerhez járni.

A szerekek egyre nagyobb mértékben kerítették hatalmukba, és ezzel párhuzamosan viselkedése egyre szeszélyesebbé, bomlasztóbbá és egyre demoralizálóbbá vált a forgatásokon. Később az orvosi leletekből kiderült, hogy a szerekek fizikailag fokozatosan tönkretették őt.

Gerald Frank *Judy* című könyvében feltárta, hogy *A kalóz* című film végére Garland „teljesen és kétségbeesetten kimerült” a segítség reménye nélkül. „Gyógyszert szedett, hogy elmulassa szorongását, majd ugyanezt megpróbálta tabletták nélkül is elérni... aminek eredménye fizikai fájdalom és olyan erős fulladásérzet volt, hogy újra be kellett szednie a tablettákat.” Így „az orvossága lett a betegsége, ami az orvosságává vált, ami a betegsége lett.”

Egy pszichiáter utasítására megkezdte sok pszichiátriai kórházi tartózkodása közül az elsőt. 1949-ben még 27 éves sem volt, amikor az elektro-sokk okozta bántalmaknak és leépülésnek tették ki. Az 1950-es évek végén, ahogy Garland gyógszerek miatti egészségügyi problémái kritikussá váltak, kórházba utalták; mája és lépe megdagadt, és az egész teste mérgekkel volt átitatva. Hét héttel később kijelentkezett, hogy

„Gyógyszert szedett, hogy elmulassa szorongását, majd ugyanezt megpróbálta tabletták nélkül is elérni... aminek eredménye fizikai fájdalom és olyan erős fulladásérzet volt, hogy újra be kellett szednie a tablettákat... az orvossága lett a betegsége...”

– Gerald Frank, a *Judy* írója

harmadszor és utoljára visszatérjen a színpadra. Ekkor Valiumot, Thorazint, és egy alkalommal napi 40 tablettát Ritalint írtak fel neki.

Annak bizonygatása, hogy Garland bajai-

nak forrása egy veleszületett művész-neurózis (vagy valami hasonló pszichohalandza) volt, csak a pénztárcájukat megtömni szándékozó arrogáns pszichiáterektől és pszichoanalitikusoktól származott. Sőt, ő magának is saját, határozott véleménye volt az őt kezelő pszichiáterekről, írta Frank: „Mérhetetlenül elcsüggedt; az analízissel töltött évek nem segítettek rajta... semmire sem becsülte a pszichiátereket, tucatnál is többhöz járt, és mindegyik kudarcot vallott vele.”

Ezt azonban már túl későn ismerte fel. 1969. június 15-én utolsó alkalommal lépett színpadra a Greenwich Village-beli Half Note Clubban. Hat nappal később pszichiátriai szer túladagolásban halt meg egy londoni szállodában.³⁰

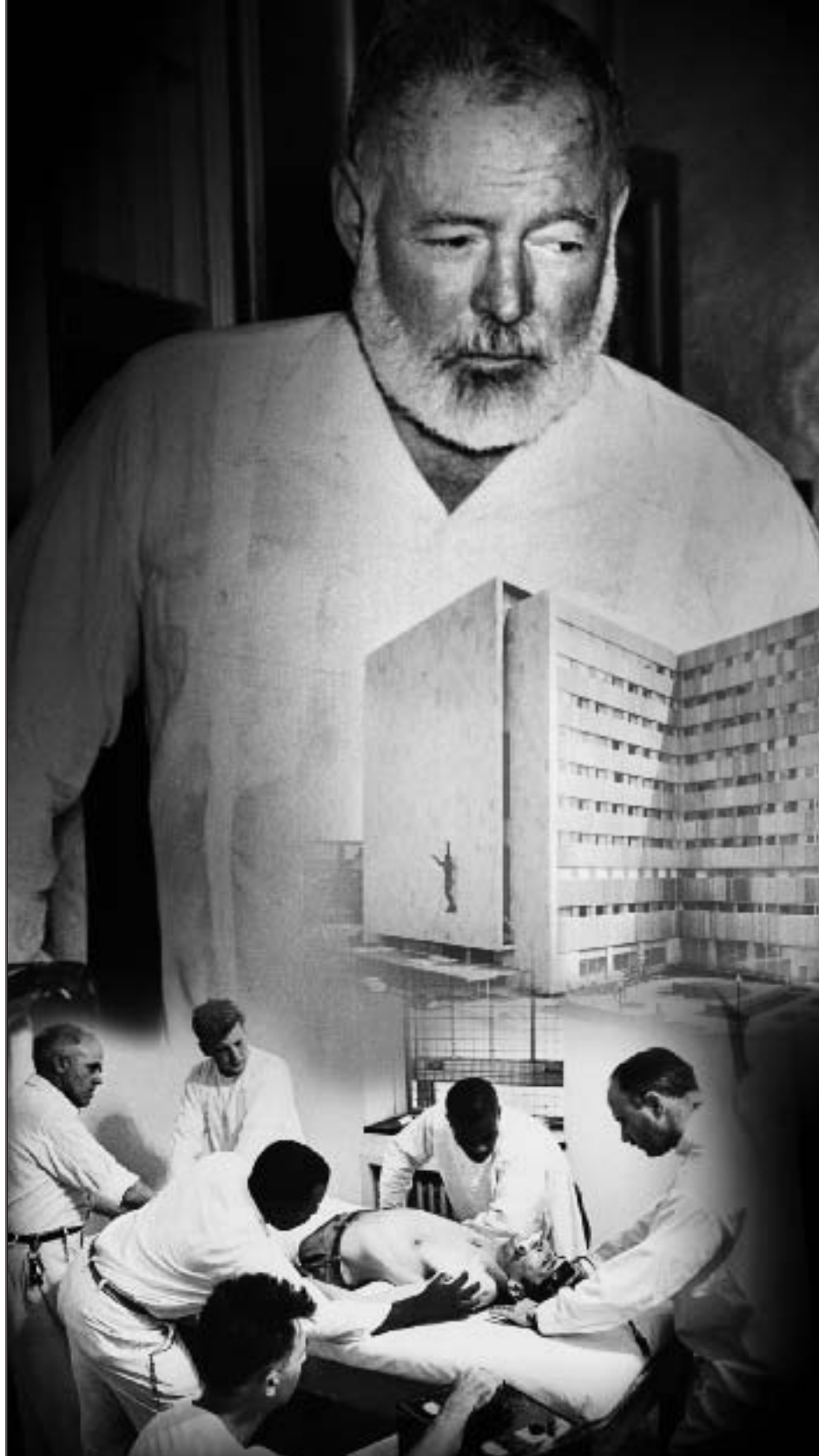
FONTOS TÉNYEK

I Az elektrosokk-terápia (Electroconvulsive Therapy – ECT, sokk kezelés) – akár 460 voltos elektromosság átengedése az agyon – képes kitörölni a memóriát, emiatt számos művész alkotó képességét pusztította el.

2 Ugo Cerletti olasz pszichiáter „fedezte fel” ezt a brutális eljárást egy római mészárszéken 1938-ban. Itt a sertéseket elektromossággal sokkolták, mielőtt elvágták a torkukat – Cerletti bevallotta, hogy ez az eljárás inspirálta őt arra, hogy embereken végezze el ezt az eljárást.

3 Az ECT-t a mai napig széles körben használják, évente több százezer embernek adják világszerte. Csak az Egyesült Államokban 100 000 ember részesül ebben, ami egy évi 5 milliárd dollárt jövedelmező iparág.

4 A pszichiátriai agysebészet – egy brutális eljárás, mellyel elpusztítják az egészséges agyszövetet azon hibás elképzelés alapján, hogy ez „a viselkedést jobbá változtatja” – még mindig használatban van, dol-láreztékbe kerül operációnként, miközben folyamatosan életeket pusztít el.

Ernest Hemingwayt, a Nobel-díjas író-t trükkösen rávették, hogy látogasson el a Mayo pszichiátriai klinikára, ahol hamarosan brutális sokk-kezelések sorát élte át, amelyek tönkretették írói karrierjét és életét.

HARMADIK FEJEZET

A kegyetlen elektrosokk: hogyan teszik tönkre az agyat

Ha Ernest Hemingway, a Nobel-díjas szerző ma élne, valószínűleg heves vitát folytatna azokkal a pszichiáterekkel, akik őt tartották „az elmebajban szenvedő nagy írók” példaképének. Miután becsalták egy pszichiátriai intézetbe, ruhájából és méltóságából kivetkőztették, majd 20-szor adtak neki elektrosokkot.³¹ Hetekkel később ezt közölte bizalmasan: „Amit ezek a sokk-doktorok nem tudnak, az az, hogy mik is azok az írók...

Minden pszichiáterrel el kéne végeztetniük egy írói tanfolyamot, hogy tudják, mi az, hogy író... mi értelme van az elmém tönkretételének és az emlékezetem kitörlésének, ami az én szellemi tőkém, és annak, hogy munkaképtelenné tesznek? A kezelés kitűnő volt, de a beteget elvesztettük...”³²

1961 júliusában, alig pár nappal azután, hogy kiengedték a Mayo pszichiátriai klinikáról, Hemingway öngyilkos lett.³³

Az „Elektrosokk”, „sokk-kezelés”, vagy „ECT” nem más, mint fájdalomkøzøzés a terápia nevében. Ma éppøgy vitatott és romboló, mint 1975-ben volt, amikor a *Száll a kakukk fészkére* című filmet bemutatták. Akkoriban a pszichiáterek naponta akár 20-szor is sokkolták a pácienseket, és úgy érveltek, hogy „tisztára törli az elmét és engedi azt újranyírni”, ami körülbelül annyira valószínű jelenség, mint hogy

egy amputált láb újra kinő.³⁴

A pszichiáterek folytatják hazugságaikat a számos sokkal kapcsolatos elhalálozásról. Míg nyilvánosan 10 000 ember közül 1 elhalálozást vallanak be, az elhalálozási arány független ellenőrzések szerint egy a kétszázhoz arányú, ami 50-szer nagyobb.³⁵ Ha a páciens nem is hal bele az ECT-be, ennek a romboló eljárásnak a hatásai jelentősen csökkentik az átlagos várható életkort.

Az ECT szószólói hamisan azt állítják, hogy az

„Amit ezek a sokk-doktorok nem tudnak, az az, hogy mik is azok az írók... mi értelme van az elmém tönkretételének és az emlékezetem kitörlésének, ami az én szellemi tőkém, és annak, hogy munkaképtelenné tesznek? A kezelés kitűnő volt, de a beteget elvesztettük...”

– Ernest Hemingway, Nobel-díjas író

„biztonságos és hatásos”, bár kénytelenek bevallani, hogy fogalmuk sincs arról, hogyan működik. Ez nem tartotta őket vissza attól, hogy 5 milliárd dollár bevételt szerezzenek évente ennek használatából pusztán Amerikában, ahol több mint 110 000 állampolgárt sokkolnak, valamint további százezreket más országokban.

A zeneszerző és énekes Raven Kane Campbell apja zenei álmairól mesél, amelyek az elektrosokk révén foszlottak semmivé. „Tehetséges apámat, Lou Frechette-t, Chicago csodagyermekékként ismerték, aki némafilmekhez orgonált a főbb színházakban, és ő volt a két ember egyike, aki meg tudta szólaltatni a világ legnagyobb orgonáját a Chicago stadionban. Énekelhettél neki egy dallamot és ő úgy játszott a vissza, mint egy zenekar.”

„Ám az egész véget ért, amikor idegösszeroppanása lett, miután egyszerre több munkahelyen dolgozott, hogy el tudja tartani népes családját. A hosszú munkaidő megbosszulta magát.” Ahogy Campbell írta: „a segítség három nagy ember formájában érkezett, akik egy fehér teherautóban voltak és kényszerzubbonyt tartottak a kezükben. Kiterjedt sokkezelésben részesítették és pszichiátriai szereket adtak neki. Amikor hónapokkal később hazatért” – mondja Campbell –, „csak ült az orgonánál és sírt, mert az összes zene, ami a fejében volt, eltűnt, és képtelen volt irányítani az ujjait a billentyűkön, amit azelőtt évekig annyira könnyedén meg tudott tenni.”

A lélek meggyilkolása

Az ECT-t Ugo Cerletti olasz pszichiáter fejlesztette ki 1938-ban, egy római vágóhídon, sertéseken végzett kísérletei után. Az elektromos sokk elegendő mértékben elkábította a sertést ahhoz, hogy könnyen el lehessen vágni a torkát, és így gyors halált idézzen elő. Ma kb. 180-tól 460 voltig terjedő elektromosságot égetnek át az emberek agyán. Egy sokkhullám halad át a fejen keresztül, mely azt okozza, hogy az agy nagy mennyiségű energiát bocsát ki rendezetlen módon. Ez nagyon magas szintre növeli az anyagcserét, mely megvonja az oxigént az agytól és rombolja az agysejteket.³⁶ Így valójában agykárosodás jön létre; ez az oka a tér- és időbeli tájékozódási zavarnak, amelyek mindig a sokk-kezelés kísérőjelenségei.

A pszichiátriai agysebészet, egy másik tudománytalan, ámde brutális „kezelés” elpusztítja az agy

egészséges részeit abban a tévhitben, hogy ez jó irányba változtatja a viselkedést. Ezt a portugál Egas Moniz neurológus és az amerikai Walter Freeman pszichiáter népszerűsítették 1930-ban és 1940-ben, és leginkább a *lobotómia* nevű eljárásn keresztül vált ismertté. Moniz azt állította, hogy a páciensek „gyógyulása” érdekében „el kell pusztítanunk a többé-kevésbé rögzült sejt-kapcsolat-elrendezéseket az agyban.”³⁷ Egy 12 éven át tartó vizsgálat azt találta, hogy a páciensei visszaestek, rohamokat kaptak és meghaltak.

Freeman érzéstelenítőként elektrosokkot használt, mielőtt egy jégcsákányszerű eszközt erőltetett a páciens agyába a szemgödör csont alatt; majd előre-hátra mozgatva a szerszámot, elvágta az agy homloklebenyének szöveteit. Ezt az eljárást ő a „lélek műtétjének” nevezte. Freeman egy „lobotomobilon” járta az országot, és színpadias stílusban hajtotta végre a műtėti behatolást mindazok előtt, akik ezt látni akarták. A sajtó „Jégcsákány-hadműveletnek” nevezte el ezt a körutazást.

Az eljárás 10%-os elhalálozást okozott, és világszerte több mint 10 000 embert öltek meg az agysebészet fénykora alatt. Freeman végül elvesztette a működési engedélyét egy páciens halála folytán, aki belehalt az eljárásba. Monizra egy elégedetlen páciens lőtt rá két alkalommal, másodszer végzetesen. Ennek ellenére az agysebészetet számos országban még ma is gyakorolják.

Az elektrosokk és a pszichiátriai agysebészet egyaránt visszafordíthatatlan agykárosodást okoz és lerombolja a szellemi képességeket, továbbá sok esetben elveszi a páciensek életét is.

Ugo Cerletti pszichiáter (fent) vezette be az elektrosokk-„terápiát” használatát embereken, miután kísérleteket végzett egy római vágóhídon (jobbra), ahol sertéseket bénítottak le, mielőtt megölték volna őket. Ma még mindig emberek százai vannak kitéve elektrosokknak szerte a világon.

I

A VESZÉLYES KEZELÉSEK TÖRTÉNELME

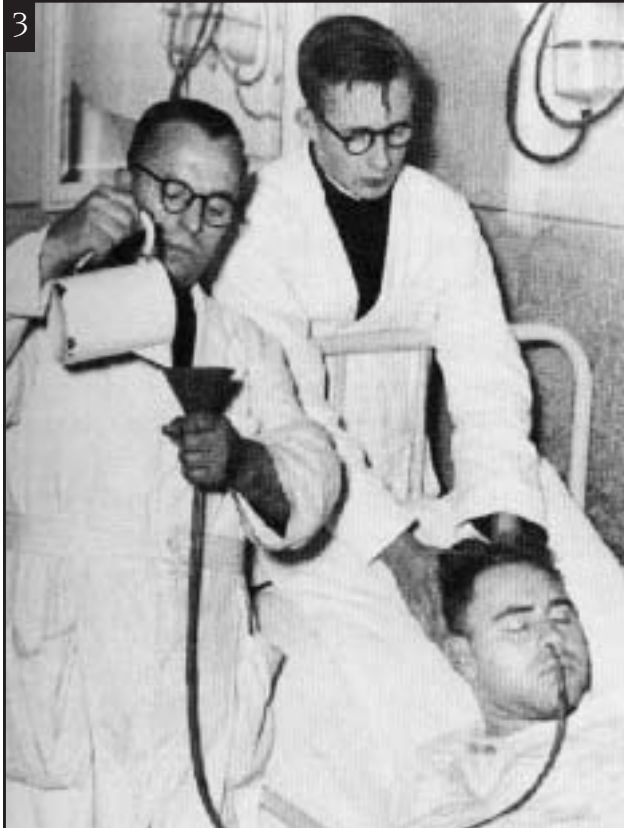
Az egészséges agyszöveteket elpusztító, helyrehozhatatlan kárt okozó és az alapvető, szociális jártasságokat tönkre tevő pszichiátriai gyakorlatokról azt állítják, hogy „működnek”. Ezek magukban foglalják 1) a pszichiátriai agysebészetet (fenti), 2) elektrosokkot (jobbra), 3) inzulinsokk-terápiát (lent), és 4) metrazolsokkot (jobbra lent).

A mai napig nem sok minden változott. A pszichiáterek „korszerű” kezeléseit továbbra is emberi jogokat sértenek, és még mindig ragaszkodnak ahhoz, hogy módszereik kiválóak. Mivel nem voltak képesek megérteni a mentális trauma okát vagy kezelést találni rá, rutinszerűen ártanak a bajba jutott embereknek.

2

3

4

A „MÉLY ALVÁS” Halálesetek és árulás

A chelmsfordi kórház 1963 és 1979 között egy csendes pszichiátriai létesítménynek tűnt az ausztráliai Sydney külvárosában. Ám a nehezen meghatározható külső mögött életeket tettek tönkre egy kegyetlen pszichiátriai technikával, amit „mélyalvás”-kezelésnek hívtak. Akár három hétig is eltartó eszméletvesztést okoztak az embereknek az altató- és nyugtatószerek halálos keverékével. Amíg ebben az eszméletlen állapotban voltak, meztelenül hozzábilincseltek őket az ágyukhoz, és fájdalmas elektro-sokk-kezelésnek vetették

alá őket, néha napi két alkalommal is. Károsodott aggyal, tüdőgyulladással, testükben vérrögökkel és visszafordíthatatlanul megváltozott személyiséggel ébredtek. Néhányan sohasem ébredtek fel, 48 ember meghalt.

Ezeknek a szörnyűségeknek az elkövetője Harry Bailey pszichiáter volt, aki Angliában és Kanadában folytatta tanulmányait és a CIA, valamint más titkosszolgálatok elmekontroll-programjain dolgozott. Az ausztrál pszichiátria „fehér lovagjának” tekintették őt, így sok színházi személyiséget vonzott magához.

Az énekes Helen Reddy nővére, Toni Lamond híres és nagy szeretettel körülvett, díjnyertes televíziós és színházi színésznő volt. Ausztráliai sikeres karrierje után az 1970-es években az Egyesült Államokba költözött. Ekkor a *Johnny Carson Show*-ban és olyan sorozatokban tűnt fel, mint a *Starsky és Hutch*, valamint *A szerelmek hajója*. De a sikernek ára volt – a fájdalomcsillapítóktól és hangulatjavítók széles skálájától való függőség. Visszament Ausztráliába, ahol találkozott Bailey-vel, aki azt mondta neki, hogy el lehetne altatni, és amikor felébred „minden problémája szertefoszlik”. 10 nap múlva ébredt fel Bailey eljárásából; lefogyott, de gyógyszerfüggősége nem múlt el. Bailey

Stevie Wright (középen) és a The Easybeats.

Két hét után Stevie Wright agya akkora károsodást szenvedett a 14 sokk-kezelés miatt, hogy képtelen volt dalokat írni az elkövetkező 10 évben.

meggyőzte, hogy folytassa a „mélyalvást”. Ez alkalommal, amikor elhagyta a létesítményt, nem hogy a függőség nem változott, hanem az emlékezete is tompult és öngyilkossági gondolatai támadtak.³⁸ Nem sokkal később valóban megpróbálkozott az öngyilkossággal. Miután már nem találkozott Dr. Bailey-vel, Lamond végül képes volt lemondani a szerekről.³⁹

Bailey egy másik áldozata Stevie Wright volt, aki az 1960-as években Ausztrália első számú rockegyüttese, az Easybeats fronténese volt, és olyan sikerdalokat mondhatott magáénak, mint a *She's So Fine* és a *Friday On*

My Mind. Már 18 éves korában biztos volt, hogy nemzetközi sztár lesz. Ám 21 éves korában a hírnévnek vége lett. Az együttes feloszlott. Wright rászokott a heroinra. Beutalták a chelmsfordi kórházba „mélyalvás”-kezelésre. Amikor két hét után felkelt, agya a 14 elektro-sokktól annyira megrongálódott, hogy egyetlen dalt sem tudott írni az elkövetkező 10 év alatt. Tulajdonképpen sohasem tudta visszanyerni korábbi kreatív képességeit. Wright végül állami támogatásból, leszázalékoltként kényszerült élni.⁴⁰

1979-ben vége lett Bailey rémuralmának. Áldozatai szövetségre léptek az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért szervezettel és állami vizsgálat vette kezdetét. A mélyalvás-kezelést betiltották, túlélőinek kártérítést fizettek és Chelmsfordot bezárták. Maga Bailey úgy menekült el áldozatai elől, hogy öngyilkos lett. Ennek ellenére a kezelés módosított formáit ma is alkalmazzák más országokban, beleértve Dél-Afrikát, valamint kábítószerelés elleni „gyógymód” gyanánt.

AZ ÁLDOZATOK HARCA AZ IGAZSÁGÉRT:
Több mint 1 000 emberen alkalmaztak mélyalvás-kezelést (DST) az ausztráliai Sydneyben. A drog okozta kóma és az elektro-sokk halálos kombinációja összesen 48 embert ölt meg, mielőtt 1983-ban betiltották. Habár az áldozatokat kárpótolták, a halálos DST-t továbbra is használják olyan országokban, mint például Dél-Afrika, valamint drogfüggőség „kezelésére”.

FRANCES FARMER

1914–1970

Frances Farmer élettörténetét Jessica Lange személyesítette meg a *Frances* című film-ben 1982-ben. Egy történet, amely arról szól, milyen brutális és megbocsáthatatlan rombolást idéztek elő kora legtehetségesebb színésznőjében a pszichiáterek.

Farmer gyönyörű színpadi és filmszínész-nő volt az 1930-as és 1940-es években. 27 éves korára már 18 filmben, 3 Broadway előadásban és 30 jelentősebb rádió show-ban szerepelt. A nagy Greta Garbohoz hasonlították.

Egy sorozat elrontott kapcsolattól feldúltan és a karrierje elvárásaival járó stressz következtében ő is az amfetaminok rabja lett, melyeket súlyos kordában tartására írtak fel neki. 1943-ban Farmert beutalták egy pszichiátriai intézetbe. Ez lett karrierjének vége, mivel a következő hét évet elmeorvosintézetekben töltötte, ahol rákényszerítették, hogy vesse magát alá a brutális és működésképtelen elektrosoknak és pszichiátriai szereknek. 90 alkalommal kapott inzulinsokkot. Amikor szökéssel próbálkozott, a pszichiáterek büntetésképpen további ECT-ben részesítették, hogy megtörjék dacos és lázadó akaratát. Amikor ez is kudarcot vallott abban, hogy „minta” pácienssé tegyék, „hidroterápiát” alkalmaztak nála – meztelenre vetkőztetve és egy jeges vízzel töltött kádba vetve 6-8 órán keresztül. Miután a szerektől kiváltott kábultságtól képtelen volt bármiféle ellenállásra, a beteghordozók megerőszakolták, és szex-játékszerként bérbe adták a helyi katonáknak: „Az intézet néhány veteránjának egyik legélénkebb emléke az a látvány lehetett, amikor a beteghordozók által lefogott Frances Farmert részeg katonák erőszakolták meg.”

Farmer utolsó „kezelését” Walter Freeman, a lobotómia cárjának kezei között szenvedte el. Frances Farmer sosem nyerte vissza képességeit. Rádöbrent, hogy a pszichiáterek „módszeresen lerombolták azt az egyetlen dolgot, amibe képes volt kapaszkodni az életben – a művészi alkotóképességébe vetett hitét”.⁴¹

57 évesen nyomorban, megtört lélekkel halt meg.

„Soha ne vigasztald magadat abban a hitben, hogy elmúlt az iszonyat, mert olyan erővel és oly gonosan bukkan elő ma is, mint a förtelmes Bedlam idején. De miközben emlékezetembe idézem a rettenetet, el kell hogy mondjam másoknak, abban a reményben, hogy a hallottak arra készítetnek valamilyen emberiséget támogató erőt, hogy örökre felszabadítsa azokat a szerencsétlen teremtményeket, akik még mindig az omladozó intézetek leghátsóbb kórterméiben vannak bebörtönözve.”

– Frances Farmer

Egy, az E! Entertainment-nél készült interjúban Frank Freeman, Walter Freeman lobotómia-cár fia beismerte, hogy a fotón [21. oldal] apja látható, amint Frances Farmert operálja

FONTOS TÉNYEK

1 A huszadik század első felében számos afro-amerikai zenész szokott rá a heroinra és más tiltott szerekre, hogy elzárkózzon a fajgyűlölet erőteljes kihatásaitól – mint például Billie Holiday, Bud Powell és Charlie „Madár” Parker.

2 A művészeknek gyakran írtak fel erős, elmetompító nyugtatókat, amelyek erősebb hozzászokást okoztak, mint az az anyag, amelyről megpróbáltak leszokni.

3 A többszörös Grammy-díjas előadó, Chick Corea azt mondja, hogy a művészek nagy árat fizetnek, amikor pszichiátriai „kezelésnek” vetik alá őket – olyan árat, amelynek semmi köze a művészethez, viszont rengeteg köze van a művészek szándékos befolyásolásához és tönkretételéhez.

4 Charlie „Madár” Parkert erős pszichotropikus szerekkel kezelték, amik fizikailag legyengítették. Egy hajszálon múltott, hogy megúsza az elektrosokk kezelést, mivel egy orvos doktor felismerte, hogy ez teljesen lerombolná az előadói képességét.

Billie Holiday segítséget kért a pszichiáterektől, abbéli erőfeszítésében, hogy megoldást találjon pusztító drogfüggőségére. A kezelés kudarcot vallott, és élete szertefoszlott a függőségtől.

NEGYEDIK FEJEZET

A jazz nagyszerű művészeinek célbavétele

Billie Holiday nagyszerű dala, a *Furcsa gyümölcs* erőteljes véleménynyilvánítás volt a rasszizmusról, és különösen a déli feketék meglinccselése ellen szólt. Holiday a következőképpen beszélt a rasszizmus hatásairól: amikor Count Basie-vel együtt lépett fel Detroit-ban, a klub fehér tulajdonosai azt mondták, hogy „az arcom túl sárga ahhoz, hogy együtt énekeljek a feketékkel az együttesben. Még azt gondolná valaki, hogy fehér vagyok, ha a fény nem vetülne pont rám. Ezért beszereztek egy speciális sötét festékkencsöt, hogy tegyem fel... Azt mondtam, hogy nem. De a nevünk rajta volt a szerződésen, és ha visszautasítottam volna, kockára tettem volna az előjegyzéseket nem csak a magam, hanem az együttes összes tagja számára, és a jövőnket is.”⁴²

Scotty Wright jazz-oktató és író közölte, hogy még a híres afro-amerikai jazz-zenészek is rengeteg sértésnek vannak kitéve a bőrük színe miatt. Ennek eredményeképpen „szívfacsaróan nagy számú zenész próbálkozik elzárni a színpadon kívüli létezése fájdalmát és megaláztatását azzal, hogy a drogokhoz fordul, hogy felszabadultabb és nyugodtabb legyen a színpadon.”⁴³

A heroin ugyanazt tette a jazz-zenészekkel az 1930-as és 1940-es években, amit a tudatágítók és

nyugtatók tettek a rockzenészekkel az 1960-as években. A heroin az idegrendszert eltompítva a „félelemnélküliség és önbizalom illúzióját kelti, és elhiteti a zenészekkel, hogy merész futamokat tudnak elérni gondtalan lelkesedéssel.”⁴⁴

Az áldozatok listája hosszú volt: Billie Holiday, Bud Powell, Charlie Parker és még sokan mások.

Végzetes hiba volt a pszichiátriára bízniuk magukat, hogy „gyógyítsák” ki őket a függőségükből.

1946-ban Holiday abba akarta hagyni a heroinfogyasztást. Beutaltatta magát egy pszichiátriai magánintézetbe, ahol egy háromhetes „kezelésre” 2000 dollárt fizetett, ami abban az időben hatalmas összeg volt. A „terápiájától” számított egy éven belül kábítószeres vádak miatt letartóztatták.

1946-ban Holiday abba akarta hagyni a heroinfogyasztást. Beutaltatta magát egy pszichiátriai magánintézetbe; nyilvánosan azt állította, hogy idegösszeroppanása kezelésére volt ott. Egy háromhetes „kezelésre” 2000 dollárt fizetett, ami abban az időben hatalmas összeg volt. A „terápiájától” számított egy éven belül kábító-

szeres vádak miatt letartóztatták és eltörölték a munkavállalási kártyáját, ami nélkül nem léphetett fel a New York-i mulatókban. Droghatózásai tovább rosszabbodtak, és kábítószer-birtoklás miatt házi őrizet alatt, egy városi kórházban halt meg 1959. júliusában.⁴⁵

Charlie „Madár” Parker 1920-ban született. 15 éves korára már zenészként dolgozott, és újszerű gondolatokat vitt a jazzbe. Később a többiekkel megalkotta a *bebop*-ot, melyre úgy tekintettek, hogy a

Charlie Parker

Az ECT „maradandóan
károsíthatja [Charlie] Parker
reflexeit, irányítható személyiséggé
[és] mindennapos zenésszé
csökkentheti őt.”

– Dr. Richard Freeman, aki megakadályozta,
hogy Parkert elektrosokkolják, de azt nem,
hogy legyengítsék pszichiátriai szerekekkel

gettóban élő feketék fájdalmát és kétségbeesését tükrözi. 1946-ban Los Angelesben „Madárt” letartóztatták kábítószer birtoklásáért, és a Camarillo állami pszichiátriai intézetbe zárták.⁴⁶ Épp hogy sikerült elkerülnie, hogy elektrosokkal kezeljék, miután egy belgyógyász doktor, Richard Freeman közbeavatkozott, azzal érvelve, hogy „maradandóan károsíthatja Parker reflexeit, irányítható személyiséggé [és] mindennapos zenésszé csökkentheti őt.”⁴⁷ Ennek ellenére mégis erőteljes pszichotróp szereket írtak fel a számára. Miután kiengedték a pszichiátriai létesítményből, ugyanabba a rasszista és kábítószerrel átitatott környezetbe került vissza, amiben felnévelkedett. 1955. március 12-én „Madár” kábítószer és alkohol egyidejű fogyasztása következtében szívverésében halt meg, 34 éves volt.

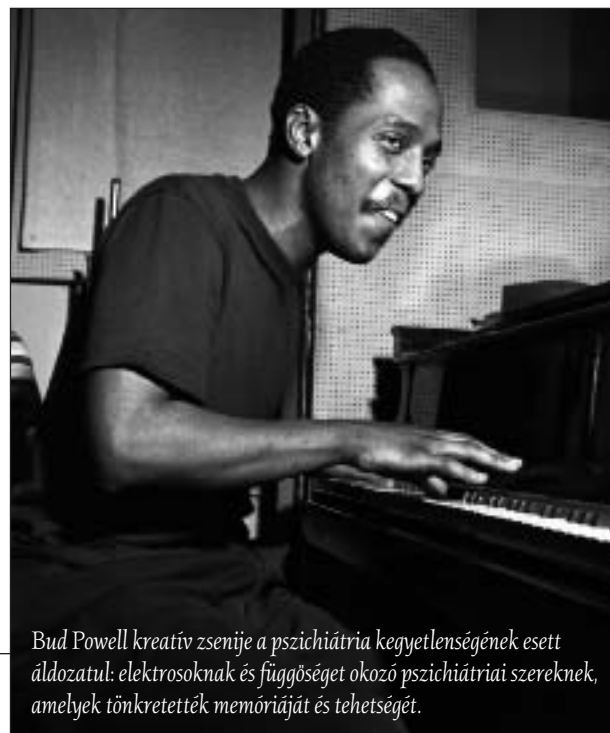
Bud Powell úgy játszott a zongorán, mint Charlie „Madár” Parker a szaxofonon. Ő is hozzájárult a *bebop* megteremtéséhez. Harlemben született 1924-ben, és csodagyerekeknek tartották. Hétéves korára a szomszédos zenészek magukkal vitték, hogy mások is megcsodálják a játékát. 19 éves volt, amikor az első felvételei elkészültek.⁴⁸

1945-ben komoly rendőri ütlegetés hatásait

elszenvedve Powellt a Bellevue pszichiátriai létesítménybe utalták be véleményezés végett. A felvételi lapra a foglalkozás rovatba ezt írta: „Zongorista, több mint 1000 dal szerzője”. A pszichiáter ezt „nagyzási hóbortként” diagnosztizálta, és kényszerzubbonyt adtak rá. Miközben az év nagy részét azzal töltötte, hogy felépüljön a verésből és a kapott kezelésből, gyötörő fejfájások, rohamok és kiszámíthatatlan testi reakciók gyötörték. 1947-ben, nem sokkal azután, hogy a lánya tiszteletére szerzett *Celia*-t megkomponálta, 11 hónapra intézetbe zárták. Míg Charlie Parker-nek sikerült elkerülnie az elektrosokkot, mivel az helyrehozhatatlan kárt okozott volna zenei képességeiben, Powell nem volt ilyen szerencsés. Barátja, Jackie Maclean ezt mondta: „Bud az ECT-kezelés miatt nem sokra emlékezett életének abból az időszakából, mielőtt a kórházba került... Említettem neki neveket, mire meg kellett állnia, hogy gondolkozzon és megkérdezze: »Ki?»”

1951-ben Powell kábítószerrel való visszaélése miatt 11 hónap bezárásra ítélték a Pilgrim állami pszichiátriai intézetbe, ahol elektrosokknak vetették alá; egészsége rohamosan elkezdett romlani. 1959-ben Franciaországba költözött, ahol továbbra is Thorazine-t – „kémiai lobotómiaként” ismert erős nyugtatót – adtak neki.

1964-re Powell felpuffadt, szemei kifejezéstelenek lettek és csoszogó járása kábítószeres állapotáról árulkodott.⁴⁹ Augusztus 16-án halt meg májelégtelenség, TBC és hiányos táplálkozás kombinációjában. Ötezer ember sorakozott fel Harlem utcáin, hogy tiszteletüket fejezzék ki utolsó útján.

Bud Powell kreatív zsenije a pszichiátria kegyetlenségének esett áldozatul: elektrosoknak és függőséget okozó pszichiátriai szerekeknek, amelyek tönkretették memóriáját és tehetségét.

Chick Corea üzenete

Chick Corea, legendás jazz-zeneszerző és zongorista, 31-szeres Grammy-díj jelölt és 11-szeres Grammy-díjas. Corea interpretációja, amelyet Bud Powell zenéje ihletett, a Bud Powellre emlékezve című albumban öltött testet.

Egy művész rendszerint élete első felét saját művészi formájának kifejlesztésével tölti. Gyakorlás, szorgalom, tanonckodás, behatolás feltérképezetlen területekre, tanulás bármilyen módon, ahogy csak tud. Nincs fizetsége erre az elszánt munkára. Ez a jövő álmainak szóló befektetés.

A sikeres művészek olyan kitartással bírnak, amely figyelmen kívül hagyja a visszaeséseket, megtorpanásokat és a megélhetés olyan nehézségeit, mint az ennivaló és a fedél – folyton csak eredeti alkotó céljuk felé haladnak. Hűséggel kitartanak amellett a hatás mellett, amit meg kívánnak teremteni művészetükkel – csak haladnak tovább, semmi sem számít.

A művésznek a művészetén keresztül kell megtalálnia az embereket, nem számít, hogy milyen keményen ellenzi a meglévő környezet. Meg kell tanulnia megőrizni teljességét, mégis, ezzel egy időben elegendő pénzt kell keresnie, hogy a lakbért ne hagyja kifizetetlenül. Jókora mutatóvány.

Ez az út messze van a könnyen járható utaktól – bármely sikeres művész megmondhatja. Ezen az úton csak nagyon kevesen tűnnek ki a tömegből, és hozzák létre egy erőteljes és egyedi alkotó munka hagyatékát, amellyel jogosan érdemlik ki a zseni címet.

Mindazonáltal gyakran fizetnek nagy árat egy ilyen művészi sikerért – olyan árat, amelynek semmi köze a művészethez, viszont rengeteg köze van a művészek szándékos befolyásolásához és tönkretételéhez. Bud Powell újtó zseni volt a jazz területén, olyan valaki, aki tragikusan megfizette ezt az árat.

Itt most nem az ő óriási művészi képességéről írok, amelyet máshol már méltattam, hanem a felesleges és durva pszichiátriai kezelésekről, amik egyre inkább fenyegették legkreatívabb éveit, és végül kioltották kreativitása lényegét.

A fájdalomról, a zűrzavarról és az összetört művészi álmokról szóló igaz történet, amit a pszichiátria (és

„A fájdalomról, a zűrzavarról és az összetört művészi álmokról szóló igaz történet, amit a pszichiátria (és rokonai, a pszichológia és a pszichoanalízis) hozott a művészvilágba, olyan történet, amit el kell mondani és fel kell ismerni.”

– Chick Corea, 11-szeres Grammy-díjas jazz-zenész

rokonai, a pszichológia és a pszichoanalízis) hozott a művészvilágba, olyan történet, amit el kell mondani és fel kell ismerni. Anélkül, hogy a pszichátereknek megértésük lenne az életről vagy a művészetről, nem kezelhetnek és nem segíthetnek igazán, és nagyon veszélyesek az ember mű-

vészi épségére és kiteljesedésére.

A „segítő” címre törekednek, hogy nagyobb mértékben foglalkozhassanak a művészlét elkerülhetetlen nyomásaival és stresszeivel, és ezzel csak jobban összezavarják, meggyengítik, és végleg megsemmisítik az alkotóerőt.

Őszintén ajánlom e sorokat bárkinek, aki valamilyen módon művészetiileg aktív, és akit foglalkoztat saját sikere és fennmaradása.

FONTOS TÉNYEK

1 Szembesülve a hírnév okozta stresszel és a hozzá kapcsolódó dolgokkal, amelyek mindig ott vannak a rivaldafényben, a művészeknek pszichotróp szereket írnak fel „gyors megoldásként”. Ez sokuk számára veszélyes volt, és tragikus módon halált okozott.

2 Don Simpson producer, Chuck Negron (Three Dog Night) énekes, Eric Douglas színész és komikus – mind áldozatai az elhibázott pszichiátriai drogrehabilitációs programoknak, amik drogfüggővé tették őket, és amelyek végül Simpson és Douglas esetében a halálukhoz vezettek. Az INXS vezető énekes, Michael Hutchence szintén ennek áldozata volt.

3 2004-ben az USA Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatala lakossági figyelmeztetést bocsátott ki a pszichiátria legújabb antidepresszánsairól, felhívva a figyelmet, hogy a szerek öngyilkos magatartást és ellenséges viselkedést okozhatnak. Ezek olyan drogok, amelyeket filmekben és TV-sorozatokban gondatlanul reklámoznak, akaratlanul is hozzájárulva a pszichotróp szerek kultúrájának elmélyüléséhez.

4 Az antipszichotikumokról [pszichózis elleni szerek] szintén kiderítették, hogy gyenge koncentrációt, érzelmi tompaságot, szexuális zavart, nedvedző melleket, vérképzési zavarokat és életveszélyes cukorbetegséget okozhatnak.

Kurt Cobain (Nirvana) és Michael Hutchence (INXS) halálát vissza lehet vezetni a kudarcot vallott pszichiátriai drogrehabilitációs programokra, vagy a receptre felírt, öngyilkosságot okozó szerekre. Stevie Nicks (Fleetwood Mac) azt mondta, hogy a Klonopin nevű nyugtató rosszabb volt, mint a kokainfüggősége, és nehezebb volt leszokni róla.

ÖTÖDIK FEJEZET

A pszichiátriai szerek károsítják az egészséget

Aldous Huxley 1932-ben írt *Szép új világ* című regényében egy „utópisztikus”, de totalitárius társadalomról ír, amit drogokkal irányítanak. „És a diktátor... jól teszi majd, ha bátorítja... a szabadságot, hogy kábítószer, film és rádió hatása alatt álmódoszanak, ez segít majd megbékíteni az alanyokat a szolgálattal, ami a sorsuk.”⁵⁰

Manapság, amikor növekvő számban írnak fel tudatbefolyásoló szereket, Huxley *Szép új világa* túlságosan is valóságos.

Ahogy Donald Spoto írta *Életre szóló szenvedély* című művében: „Tabletták, injekciók, amfetaminok, altatók – ez volt a jó élet fegyvertára, a zsúfolt és ragyogó időbeosztás jele; egy majdnem olyan népszerű életmód, mint amilyen a gyakori terapeuta-hozzászólás és pszichiáterhez járás ... [D]e sok

híresség számára Max Jacobson [Dr. Érezd-jól-magad] »gyors« injekciója volt a legjobb mind közül. Ez egy intravénásan beadott amfetamin volt... ami a szellemi kapacitás megnövekedésének azonnali érzetét nyújtotta, lecsökkentve az alvási igényt, és az eufória természetellenes állapotát okozta. Vitatható, de még nem illegális; sokak által nagyra tartott dolog volt, míg világossá nem vált a függőség pokla.”⁵¹

Spoto írta továbbá, hogy „Jacobson pácienseinek névsora hosszú volt és lehangoló (köztük volt Tennessee Williams, Cecil B. De Mille, Zero Mostel és Margaret

Leighton), és a fizikai és pszichológiai függőségek, amit szereivel keltett bennük, állandóan az ajtaja elé terelte a gazdagokat és híreseket.”⁵²

John F. Kennedy elnök, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger és Anthony Quinn szintén Jacobson vegyi bombájának alávetettjei voltak. Debbie Reynolds – aki abban az időben ment hozzá Fisherhez – ezt mondta a *San Francisco Chronicle*-nek 1989-ben: „Nem vettem

észre, mi volt a baj, vagy hogy hova vezethetnek a Max Jacobsonnál – a »gyors« doktornál, aki mindig készen állt arra, hogy a hírességeknek beadjon egy injekciót – tett látogatásai. »Tű doki«, ahogy én hívtam őt.”

A pszichiátriai szerek erős függőséget okoznak. A pszichiáterek tudják ezt, ami tetézi a bűnt.

Don Simpson, Hollywood egyik legsikeresebb

John F. Kennedy elnök, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Andy Warhol, Johnny Mathis, Truman Capote, Otto Preminger, Anthony Quinn és Tennessee Williams mindannyian Max Jacobson pszichotróp drogkeverékének alávetettjei voltak...

producere (*Top Gun*, *Flashdance*, *Beverly Hills-i zsaru* és *A szikla*) a pszichiátriai felelőtlenség tragikus példája volt. Pszichiátriai szert írtak fel neki, hogy leszoktassák őt a tiltott kábítószeresről – az egyik függőséget okozó vegyi anyagot egyszerűen egy másikra cserélték. 1996. január 19-én Simpson-t súlyos drogtúladagolás miatt holtan találták otthonában. A rendőrség 80 üveg receptre felírt gyógyszert talált a házban. A boncolás kimutatta, hogy egy kokainból, valamint receptre kapható serkentőszerekből, antidepresszánsokból és nyugtatókból álló koktél okozta szívbénulását és a halálát.”⁵³

A hírességek pszichiátriai drogdílere

Max Jacobson (Dr. Érezd-jól-magad) a New York-i pszichiáter évekig injekciózott amfetaminokat és más pszichiátriai szereket az ország leghíresebb művészei, írói és politikusai tucatjainak vénájába, beleértve Eddy Fishert, Anthony Quinnt és Elizabeth Taylort. Arra specializálódott, hogy amfetaminokat írjon fel és adjon be, nem azért, hogy „zavarokat” kezeljen, hanem hogy az egészséges pácienseinek feldobja a hangulatát. A pszichiáter leghíresebb páciensei John F. Kennedy elnök és felesége, Jacqueline Kennedy voltak. Jacobson eldicsekedett mindenkinek, aki meghallgatta, hogy Kennedy-ék egy nyakendőtűt adtak neki hálából. Ezt mondta: „A Kennedy házaspárral utaztam. Kezeltem a Kennedy házaspárt. Jack Kennedy. Jacqueline Kennedy. Nélkülem soha nem csinálták volna meg.”⁶²

Debbie Reynolds, aki a Jacobson általi „kezelése” idején ment hozzá Fisherhez, „Tű doki”-nak csúfolja a pszichiátert. Ronald K. Siegel, a UCLA (Kaliforniai Egyetem, Los Angeles) pszichofarmakológusa, aki a metamfetamineket tanulmányozta, Jacobson koktéljának egyik alkotóelemét, azt mondta, hogy kezdetben létrehozza „az eufória, energia és magabiztosság érzését. Folyamatos használata depresszióhoz, álmosághoz és drogfüggőséghez vezet, és még sűrűbb fogyasztásra ösztönöz...”

John F. Kennedy

Elizabeth Taylor

Anthony Quinn

Eddie Fisher

Chuck Negron, a Three Dog Night egykori éneke, aki ugyanannak a droghelyettesítő programnak vetette alá magát, mint aminek Simpson – és szintén sikertelen volt a leszoktatásban –, azt mondta: „Kiküldtek az utcára különféle gyógyszerekkel, amik legálisak voltak.... Egy ponton oda jutottam, hogy sokkal jobban függtem a felírt cuccoktól, mint amikor először bejelentkeztem.” 1993-ban Kalifornia Orvosi Testülete durva hanyagsággal és szakszerűtlen eljárással vádolta meg a „detox” programot irányító Robert P. Fermont pszichiátert, a szerek túl nagy adagokban történő felírásáért és megfelelő nyomkövető vizsgálatok nélküli beadásáért. Fermont meghalt, mielőtt a Testület befejezhette volna a kivizsgálást.⁵⁴

2004. július 6-án Eric Douglas, Kirk Douglas fia és Michael Douglas féltestvére belehalt a felírt nyugtatók és fájdalomcsillapítók alkohollal történt kombinálása miatti „heveny mérgezésbe”.⁵⁵ A színész és komikus története, amit a halottkém „véletlen túlادagolásnak” minősített, újabb tragikus példája a kudarcot vallott pszichiátriai rehabilitációs programoknak. Egy, a haláláról szóló *Los Angeles Times* cikk megjegyezte: „Bírósági és orvosi feljegyzések mutatják, hogy Douglas végső, halálos hanyatlása egy pszichiáter kezeléséből származhat, akinek orvosi működési engedélyét azóta visszavonta a Kaliforniai Orvosi Testület.” 2001-ben Douglas benyújtott egy keresetet William O. Leader pszichiáter ellen, aki Eric-et 1997 és 1999 között kezelte. A kereset azt állította, hogy Leader közel halálos dózisú pszichiátriai szereit annyira munkaképtelenné tették Douglast, hogy nem volt képes ellátni magát, és kétszer majdnem meghalt. A bírósági dokumentumok szerint Leader telefonon keresztül is „felírt” szereket anélkül, hogy látta volna Douglast. A pert 2004 májusában bíróságon kívül rendezték.⁵⁶

Amíg a pszichiátria félrevezetően áruba bocsátja a tudomány hamis látszatát, és a legcsekélyebb bizonyíték nélkül állítja, hogy „az agyban lévő biokémiai egyensúlyzavarok” okoznak szellemi zavarokat és függőséget, valójában semmi mást nem kutat, mint az emberek életének irányítását és manipulációját.

Gondolkodjon el Nathan Kline pszichiáter és csapata 1967-es szavain, hogyan térképezték fel a társadalom pszichotróp jövőjét a 2000-es évre: „Azok, akik közülünk ezen a területen dolgoznak, az emberi érzelmi állapot, szellemi működés és tenni akarás totális irányításának növekvő lehetőségeit látják. Ezek az emberi jelenségek elindíthatók, megállíthatók vagy kizárhatók a különféle kémiai anyagok használatával. Amit mi a tudományunkkal elő tudunk állítani, az egész társadalomra hatással lesz.”⁵⁷

Eric Douglas, komikus, Kirk Douglas fia, drogfüggőséggel küszködött, de végül egy erőteljes pszichotróp drogoktól kifogott rajta, amely alkohollal kombinálva „akut részegséget” és halált okozott.

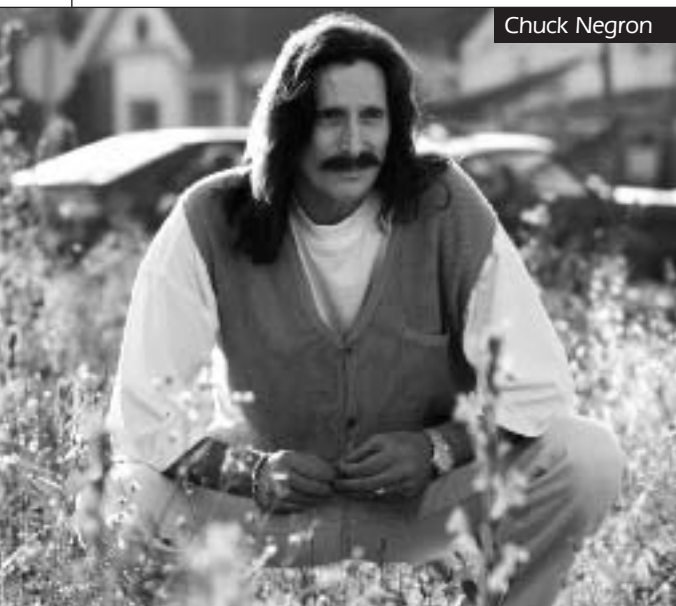

Eric és Kirk Douglas

És tényleg hatnak a társadalmukra. Milliók szednek tudatbefolyásoló pszichiátriai szereket. A pszichiáterek írják fel őket, szándékosan figyelmen kívül hagyva veszélyes mellékhatásaikat és függőséget okozó veszélyüket, és a „veszélyek szánalmas tudatlanságában” tartják a nagy-közönséget.⁵⁹

Stevie Nicks, a Fleetwood Mac utolérhetetlen vezető énekes a tanúbizonyság erre. 2001-ben kiadott egy szólóalbumot – az első szólóalbumát 1993 óta. Nyilvánosságra hozta nyolcéves kihagyását a zenei életből: nyugtatófüggő volt, Klonopin-függő, amit egy pszichiáter írt fel neki. „Abbahagytam a kokainozást”, mondta az *Entertainment Weekly*-nek, „és úgy másfél hónap múlva jól voltam, teljesen jól. [De] hogy mindenkit megnyugtassak a környezetemben, elmentem egy pszichiáterhez. Rossz döntés volt... Olyan szörnyű volt, hogy elmehettem egy pszichiáter rendelőjébe és ők előírhatták nekem ezt a gyógyszert, ami majdnem tönkretette a karrieremet, majdnem elpusztított engem, kis híján tönkretette a szüleimet – mert egyszerűen elveszítettek engem azokra az évekre...”⁶⁰ Egy másik interjúban azt mondta: „Elhagytam az alkotóképességem. Azzá váltam, amit úgy hívok, »az egyszerű ember«.

Nem törődtem semmivel többé...”⁶¹ De ha a kokainfüggőség rémálom volt is, akkor sem készítette fel a pszichiátriai szerekről való leszokásra. A

Chuck Negron

Stevie Nicks (középen) a Fleetwood Mac-kel

„Olyan szörnyű volt, hogy elmehettem egy pszichiáter rendelőjébe és ők előírhatták nekem ezt a gyógyszert, ami majdnem tönkretette a karrieremet, majdnem elpusztított engem, kis híján tönkretette a szüleimet – mert egyszerűen elveszítettek engem azokra az évekre...”

– Stevie Nicks, a Fleetwood Mac frontembere a nyugtató-függőségről beszél

Klonopin a benzodiazepinekek hívott nyugtatók osztályába tartozik. Orvosi tanulmányok feltárják, hogy a szedés megkezdése után tizennégy nappal függővé lehet válni tőle. Olyannyira, hogy az orvosi tanács szerint lassan kell leszokni róla. Stevie Nicks beszélt a nagyfokú nehézségről, amivel szembekerült a Klonopinról való leszokás során: „Én magam vettem észre, hogy [a szer] gyilkolt engem... Ott bent [a drogrehabilitáción] betegeskedtem 45 napig, nagyon, nagyon beteg. És kábítószerfüggők generációit láttam bejönni és távozni. Tudod, a heroinosok, 12 nap... és elmennek. És én még mindig ott vagyok.”⁶²

A pszichiátriai szerek nem segítenek a személynek több alkotóképességhez vagy több tudáshoz jutni az életről vagy az elméről; nem képesek megoldani senkinek a problémáit. Azt okozhatják, hogy valaki azt hiheti, a problémái megoldódtak, hogy jobban van, de mindössze annyi történt, hogy kevésbé tudatossá tették, és a dolgait kevésbé képes kézben tartani, irányítani. Az eredeti probléma vagy zavar még mindig megoldatlan.

Ezek a szerek manapság olyan széles körben elfogadottak, és a pszichiátria olyan agresszív marketinget folytatott, amellyel orvostudománynak állította be magát, hogy ma már *gyógyszereknek* tekintik őket, nem életveszélyes szereknek, amik valójában.

Chuck Negron, a Three Dog Night énekesé ugyanazon a pszichiátriai droghelyettesítő programon ment keresztül, mint Don Simpson, a producer; nem tudott leszokni, és azt mondta, hogy a pszichiátriai szerek csak még „nagyobb függőséget” okoztak.

DROGOK ÉS ERŐSZAK

Romba döntött életek

Brynn Hartman, mielőtt 1998. május 28-án végzett magával, megölte férjét, Phil Hartman komikust – akit az oly népszerű TV show-kban való közreműködése kapcsán ismertünk, mint a *Saturday Night Live*, *The Simpsons* és a *Third Rock From The Sun*. SSRI- (Szelektív szerotonin visszavétel gátló) antidepresszánszt szedett, amelyet a halottkém megtalált a szervezetében alkohollal és kokainnal együtt. A Hartman-hagyaték végrehajtójának 1999-ben benyújtott keresete állítja, hogy Arthur Sorosky, Los Angeles-i pszichiáter márciusban Mrs. Hartmannak mintákat adott az antidepresszánsból, és hogy a végzetes lövést megelőző hetekben azt a mellékhatást mesélte barátainak, hogy úgy érzi, „mintha ki akarna ugrani a bőréből”. Azt is állítja továbbá, hogy kapcsolatba lépett a pszichiáterrel, és segítséget kért tőle négy nappal az esemény előtt, mire az pusztán azt javasolta, hogy csökkentse a felére az adagot. A családtagok által benyújtott keresetet bíróságon kívül rendezték.⁶³

Bármikor és bárhol fordul elő ilyen természetű erőszak és tragédia, a pszichiáterek megrögzött módon a személy „mentális betegségét” hibáztatják a történetekért.

Dr. Joseph Glenmullen a Harvard Egyetem Orvosi Iskolájától, a *Prozac-visszahatás* című könyv szerzője szerint azok az emberek, akik SSRI-t szednek, „nagyon zaklatottá válhatnak... Úgy érezhetik, mintha kiugranának a bőrukából. Az ingerlékenység és az impulzivitás öngyilkossá vagy gyilkossá teheti az embereket.”⁶⁴

Három nappal azelőtt, hogy Brynn Hartman megölte férjét, Phil Hartmant, azt mesélte barátainak, hogy az antidepresszáns mellékhatásaként úgy érzi, „...mintha ki akarna ugrani a bőréből”.

2004. márciusában az USA Élelmiszer- és Gyógyszerügyi Hivatalának (FDA) Közegészségügyi Tanácsa figyelmeztetett: „Szorongást, nyugtalanságot, pánikrohamot, álmatlanságot, ingerlékenységet, ellenségességet, impulzivitást, akatíziát (súlyos nyugtalanság, amely erőszakot okoz), hypomaniát, és mániát jelentettek felnőtt és gyermek pácienseknél, akiket [SSRI] antidepresszánssal kezeltek.”⁶⁵ Hat hónappal később egy FDA tanácsadó testület azt javasolta, hogy egy „fekete doboz” címke legyen feltűnően elhelyezve az SSRI üvegeken, ami figyelmeztet az öngyilkosság kockázatára. Mindazonáltal ez elmulasztja megemlíteni, hogy a szer hajlamos gyilkos magatartást okozni, és hogy emberek meghalnak miattuk.

Dr. David Healy, Észak-Wales Pszichológiai Orvostudományi Osztályának igazgatója, aki kiterjedt kutatásokat folytatott az SSRI-ekkel kapcsolatban, erre a következtetésre jutott: „Nagyon, nagyon világos, hogy az emberek ellenségessé válnak ezektől a szerektől.”⁶⁶

Ahogy azt a *Washington Times Insight* magazinja a Columbine Középiskolában történt lövöldözésekről írta egy főcímében: „Habár az iskolákban történt bizzar lövöldözések

sokkolták az amerikaiakat, kevesen vették észre, hogy a lövöldözők közül milyen sokan tartoztak a hatmillió pszichotróp szereket szedő gyerekek közé.”⁶⁷ A bandavezér, Eric Harris, egy antidepresszánszt szedett, amelynek mellékhatásai mániát, ingerlékenységet

és ellenségességet foglaltak magukba.⁶⁸ A mánia „bizarr, grandiózus, rendkívül bonyolult destruktív tervek szövésére – mint például tömeggyilkosság – készítheti az embereket.” – állítják a pszichiáterek saját jelentései.⁶⁹

1998-ban Michael Hutchence, az ausztrál INXS rockegyüttes énekese öngyilkos lett, miután alkohollal együtt fogyasztott öngyilkosságra és erőszakra hajlamosító antidepresszánsokat. A halottkém megállapította, hogy Hutchence „felakasztotta magát a saját övével, és miután a csat eltört, a folyosón térdelve találtak rá, arccal az ajtónak dőlve.”

Tim Farris, az INXS gitárosa ezt mondta a sajtónak: „Nem tudok Michaelre haragudni... Szerintem a világnak [az embereknek] nagyon óvatosnak kellene lennie az antidepresszánsok szedésével... az embereknek fel kellene ismerniük, hogy ilyesmit okozó szereket szednek be...”⁷⁰

1997-ben Elliott Smith énekest és dalszerzőt Oscar-díjra jelölték a *Good Will Hunting* című filmhez írt *Miss Misery* című dalért a legjobb eredeti dal kategóriában. Elkészített még két CD-t, és épp egy harmadikon dolgozott, amikor holtan találtak rá 2003. október 21-én.

Semmi kétség: mellbe szúrta önmagát. Smith-t egy Los Angeles-i pszichiáter kezelte alkohol- és drogfogyasztás miatt. A halottkém „recept szerinti mennyiségű antidepresszánt és figyelemhiányos hiperaktív zavarra adott szereket talált a szervezetében, beleértve klonazepamot, mirtazapint, atomozetint és amfetamint.”⁷¹

Spaulding Gray színész 1987-ben lett híres *Swimming to Cambodia* (Úszás Kambodzsába) című filmje kapcsán. Ő játszotta a főszerepet a Broadway-en, Gore Vidal *The Best Man* (A legjobb férfi) című darabjában is. Élete nagy részében az „örökletes depresszió” hamis diagnózisa ellen harcolt, annak ellenére, hogy semmilyen tudományos bizonyíték nem támasztja alá, hogy a depresszió genetikai, illetve örökletes állapot lenne.

2001-ben, miután majdnem lebénult egy autóbaleset folytán, Gray 31 hónapig lábadozott. De annak ellenére, hogy – ahogy azt barátai mondták – koponyatörést szenvedett és fizikai trauma érte, a pszichiáterek depressziót diagnosztizáltak nála, és egy pszichotróp szerekből álló koktélt írtak fel neki. A kezelési kísérletek kudarcát követően elkerülhetetlenül beutalták pszichiátriai intézményekbe, amit

öngyilkossági kísérlet követett. Felesége, Kathie Russo ezt mondta a kezelőorvosokról: „Mindannyian 10 percet töltöttek nála, majd útjára engedték.” Mivel az újabb pszichiátriai szerek és terápiák kudarcot vallottak, a zsurgorodó spirál továbbgyűrűzött. „Minden elképzel-

hető szert szedett már: antidepresszánsokat, antipszichotikumokat. Depakotét szedett, amikor először megpróbált [leugrani] egy hídról. Olyan magas volt az adagja, hogy teljesen el volt szállva tőle” – mondta.⁷²

„Ez az ember, aki soha nem szedett antidepresszánsokat egész életében” – mondta –, „és aztán öt különböző pirulából álló koktélt szedett be minden reggel... Feladta. Egyszerűen azt mondta: »Semmi sem működik.«”

2004. január 10-én Gray elhagyta otthonát és családját, így három gyerekét is, és soha nem tért vissza. Március 7-én az East Riverben találták rá a testére. Egészen biztos, hogy öngyilkosság történt.⁷³

A pszichiáterek igenis tudják, hogy mi az összefüggés a pszichiátriai szerek, az erőszak és az öngyilkosság között. De a szerek felírásának üzlete szemmel láthatóan túl jó és túl nagy hasznot hajt ahhoz, hogy egyszerűen leálljanak vele, csak azért, hogy életüket védjenek, illetve óvjának meg.

A SZEREK EGYÉB ÁRTALMAS HATÁSAI

Az *Egy csodálatos elme* című filmben a Nobel-díjas John Nasht úgy ábrázolják, mint aki a pszichiátria legújabb gyógyszeres áttörései segítségével előzi meg, hogy visszaessen „skizofréniájába”. Ez hollywoodi fantázia; Nash maga cáfolja a film róla bemutatott képét, mely szerint „újabb gyógyszereket” [a legújabb antipszichotikumok] szedett volna a Nobel-díj átadásakor. Nash valójában 24 éven keresztül nem szedett pszichiátriai szereket, és magától helyrejött a zavart állapotából.

A szorongásoldók vagy benzodiazepinek letargiát, feledékenységet, zavarodottságot, idegességet, szexuális problémákat, hallucinációkat, rémálmokat, komoly depressziót, túlzott nyugtalanságot, insomniát (álmatlanság), émelygést és izomremegést okozhatnak. A szerről való hirtelen leállás epilepsziás rohamokat és halált is okozhat. Fontos tehát, hogy ne hagyjuk abba ezeknek a gyógyszereknek a szedését csak megfelelő orvosi felügyelet mellett, még akkor se, ha csupán néhány hétig szedtük őket!

Az antipszichotikumok (pszichózis elleni szerek), amelyeket „neuroleptikumoknak” is hívnak, gyakran okoznak gondolkodási nehézségeket, gyenge koncentrációt, rémálmokat, érzelmi tompultságot, depressziót, kétségbeesést és szexuális zavarokat. Testi vonatkozásban *tardív diszkinéziát* okozhatnak – azaz hirtelen és kontrollálhatatlan, fájdalmas izomgörcsöt, vonaglást, izgás-mozgást, grimaszolást, elsősorban a lábon, az arcon, a szájon és a nyelven, amelynek következtében az arc visszataszító fintorba torzul. Előidézhethetnek úgynevezett *akathisiát* is: komoly nyugtalanságot, amely egyes tanulmányok sze-

rint zaklatottságot és pszichózist okozhat. E szerek egy lehetségesen végzetes hatása az úgynevezett „neuroleptikus malignus szindróma”, mely izommerevséget, megváltozott tudatállapotot, szabálytalan pulzust vagy vérnyomást és szívproblémákat foglal magában. Ezenfelül Dr. William H. Philpott és

Dr. Dwight K. Kalita *Agyi allergiák* című tanulmánya szerint a csendes szívkoszorúér-elhalás „a hosszan tartó gyógyszerhasználat talán legsúlyosabb veszélye”.⁷⁴

Minden 145 páciensből egy meghalt, akik négy atipusos (újabb) antipszichotikum klinikai kísérletében részt vettek; mégis, ezeket az eseteket a tudományos szakirodalom sehol nem említette.⁷⁵ Harmínc-hat, a klinikai kísérletben részt vevő páciens öngyilkosságot követett el.⁷⁶ Az egyéb súlyos mellékhatások magukban foglalják a következőket: vakság, embólia, szívritmuszavar, szívinfarktus, megdagadt és nedvedző mellek, impotencia, szexuális működési zavar, vérképzési zavarok, fájdalmas bőrkütiés, rohamok, születési rendellenességek, szélsőséges idegesség és nyughatatlanság, valamint májelégtelenség okozta halál.

A veszélyes mellékhatások miatt senkinek sem szabad abba hagynia a pszichiátriai szerek szedését egy hozzáértő, nem pszichiáter orvos tanácsa és felügyelete nélkül.

Az Egy csodálatos elme című, a Nobel-díjas John Nash-ről készült filmben a „skizofréniából” történt kigyógyulásának elsődleges okát – hogy elutasította a pszichiátriai szerek további szedését – megváltoztatták. Nash valójában 24 éven keresztül nem szedett pszichiátriai szereket, és természetes módon épült fel zavart állapotából.

AZ LSD TÖNKRETESZI A KREATIVITÁST

Oscar Janiger

hogy a drog „pszichotikus révületben átélte” élményeket idézhetett elő, amelyekben a személy pánikig fokozódó félelmet, gyanúsítást vagy ragyogást tartalmazó paranoia képzeteket, mérgező zavarodottságot vagy deperszonalizációt

[a személyiség elvesztését] élhetett át”, és mindezek „hatalmasak lehetnek”.⁷⁸

Az LSD pontosan azt az „őrületet” okozta, amiről a pszichiáterek azt állították, hogy képesek gyógyítani. Brian Wilson a Beach Boysból, Jimmy Hendrix és sok más ember élete és karrierje e hallucinációk és a vele járó személyiségvesztés súlya alatt dőlt romba.

Az 1960-as években kreatív művészeket rávettek, hogy próbálják ki az LSD-t, a pszichiáterek azonban már az 1940-es évek végétől használták azt, hogy szándékosan pszichózist váltsanak ki vele.

Miután 1943-ban felfedezték az LSD-t, Werner Stoll pszichiáter az első között vizsgálta meg és vázolta fel, miként lehetne felhasználni ezt a drogot a pszichológiai kontrollra. Az LSD-t más pszichiáterek is lelkesen fogadták az 50-es években. Ez

lett a pszichiátria tökéletes szállítóeszköze, amivel az élet javítását hirdették a „pihentető”, pszichotróp drogok segítségével. [Valójában minden pszichiátriái szer később illegális kábítószerre vált.]

Dr. Oscar Janiger pszichiáter írók, zenészek és filmrendezők százait vette rá az LSD szedésére, „élénk, esztétikus érzéketeket” ígérve nekik, amelyek „a művészetek jobb megértéséhez” vezetnek el őket, és nagyobb kreativitást adnak. És ezek az emberek rendkívüli módon tudták befolyásolni a társadalmi értékek trendjét. A művészek meggyőzésének eredményeképpen az LSD kedvenc droggá vált a művészetekben, és onnan az egész társadalomban. Az 1960-as évekre az LSD vált a New Age-gondolkodás és életmód szimbólumává.⁷⁷

A sajtó, különösen a *LIFE* magazin kiadója, Henry Luce, LSD-t szedett és hirdetésekkel népszerűsítette. De az orvosi tanulmányok kimutatták,

Dr. Oscar Janiger pszichiáter írók, zenészek, színészek és filmrendezők százait vette rá az LSD szedésére, azt állítva, hogy „élénk, esztétikus érzéketeket” élnek meg, és „jobban megértik a művészeteket”. A féktelen 1960-as évekre az LSD vált a „New Age” gondolkodás és életmód szimbólumává. Pedig az LSD pontosan azt az „őrületet” okozta, amiről a pszichiáterek azt állították, hogy képesek gyógyítani.

Brian Wilson – Beach Boys

Az 1960-as években Brian Wilson és a Beach Boys egyedülálló *California* című dala szárnyakat adott Amerika és a világ képzeletének, más olyan dalokkal együtt, mint a *California Girls*, a *Good Vibrations* és a *Surfin' USA*. Ám 1965-ben, 23 évesen, Brian bevette az első koncentrált LSD-

adagját. A drog rossz irányba fordította élete menetét. Ahogy azt írta: „Magánéletem nagyon viharos volt. Marilyn [a feleségem] panaszkodott, hogy az LSD megváltoztatott... Akkor nem láttam, de igaza volt. A változás fokozatos volt. Mint egy lassú allergiás reakció. Tovább aludtam. Hosszabb, kiszámíthatatlanabb hangulatingadozásokat éltem át; egyik pillanatban sírtam, a másikban meg hisztérikusan nevettem, minden ok nélkül. Rengeteg édességet ettem. Nem akartam barátságos lenni.” Wilson nem turnézott többet a Beach Boys-szal, és dalok írására korlátozta a hozzájárulását. Eugene Landy, klinikai pszichológus, a drogkezelés híres „úttörője” 1976-ban elvállalta Wilson kezelését. Ellentmondásos módszere „teljes kezelési jogosultságot követelt a páciens és a páciens környezete felett.”⁷⁹ Pszichotróp szereket írt fel Wilsonnak, köztük nyugtatókat is.

Ez a kontroll túl soknak bizonyult a Beach Boys számára, és kirúgták Landyt. De Wilson függősége

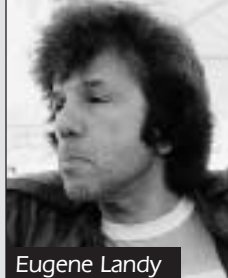
tovább pusztította az életét. Újra Landyhez fordultak, miután

Brian túladagolta magát alkohol, kokain és pszichoaktív pirulák kombinációjával. 1983 januárjában Landy ragaszkodott hozzá, hogy kontrollálja Brian életének minden részletét, majdnem félmillió dolláros költségért. Két évvel később, amikor Landy még több pénzt követelt, a kétségbeesett Carl Wilson eladta Brian kiadói jogának 25%-át, hogy fedezze a folytatódó program költségeit. Végül Wilson maga is megértette, hogy „egy istenverte rab... Esélyem sincs kiszabadulni”. Egy régi barát, Gary Usher feljelentette Landyt az Egyesült Államok igazságügyi miniszterének. 1988 februárjában a Kaliforniai Orvosi Minőségellenőrző Bizottság etikai és licenc kódex-sértésekkel vádolta Landyt. Landy önként feladta a praktizálást két évre. Mikor 1992-ben visszavételét kérte, a bizottság visszautasította.⁸⁰

A pszichiátriai és pszichológiai visszaélések legtöbb történetétől eltérően a szerető családtagok és barátok segítségével Brian Wilson művészi génusza meghazudtolta az esélyeket, és visszatért a dalíráshoz és felvételek készítéséhez.

Del Shannon: 1934–1990

„Hangja akár egy sellőé” – mondta Mike

Eugene Landy

A Beach Boys

Brian Wilson

Campbell (Tom Petty vezető gitárosa). „Csak egy hang tud ilyet, és ez Del Shannon hangja.”

Ezt a hangot már elhallgattatták. Del Shannon – valódi nevén Charles Westover – amerikai rocklegenda volt az 1960-as években olyan dalokkal mint a *Runaway*, *Keep Searching (We'll Follow The Sun)*, *Little Town Flirt* és *Do You Want to Dance?*. Shannon 13 éves korában magától tanult meg gitározni, country-western énekeseket hallgatott rádión. 27 évesen megírta a *Runaway* című dalt, 1961. január 21-én felvette, április 1-ére pedig első helyezett dal lett az Egyesült Államokban. 21 másik országban is elnyerte az első helyet, és több mint 200 művész, köztük Elvis Presley és Bonnie Raitt is feldolgozta a számot.⁸¹

A kezdeti sikert követően a zenei ízlés megváltozott, és Shannon karrierje hanyatlani kezdett Amerikában, de Angliában továbbra is sikert aratott művészként és előadóként. 1990-re jó úton haladt, hogy visszatérjen. Más előadóktól eltérően Shannon önmaga szervezte meg előadásainak időrendjét, ami megterhelő feladat, figyelembe véve, hogy egy európai turnét tervezett. A stressz kezeléséhez pszichiáterhez küldték, aki felírt neki egy antidepresszánt, amiről ismert, hogy hajlamossá tesz az öngyilkosságra.

1990. február 8-án Charles Westover főbe lőtte magát egy 22 mm-es puskával. Vele együtt megszűnt Del Shannon reménye, álmai és művészete is.

Brian Wilson – a Beach Boys tagja – életét először az LSD törte meg. Ezt követően erőteljes és függőséget okozó pszichotróp szereket kapott Eugene Landy klinikai pszichológus gyámsága alatt. Landy arra használta a szereket, hogy manipulálja Wilson életét, amíg a barátai és a családja fel nem jelentették a pszichológust a hatóságoknak.

A férjem „művelt és fizikailag egészséges férfi és apa volt, [aki] erőszakosan halt meg azután, hogy mindössze 15 napig Prozacot szedett.”⁸²

– Leanne Westover, Shannon felesége

KURT COBAIN

1967–1994

Az egész világon döbbenet fogadták Kurt Cobain hirtelen és sokkoló halálhírét 1994-ben. Széles körben a „saját generációja John Lennonjaként” emlegették, de Cobain neve az illúzióvesztettséggel és boldogtalansággal is rokon volt: öngyilkosságról írt dal-szövegeiben és énekelt dalaiban. Ő volt a „fájdalom poétája”. De egy kérdés körbehullámozott az egész világon: Miért?

Cobain már régóta a pszichiátriai stílusú „segítség” áldozata volt, amelynél a megoldások olyan kétségbeesettek voltak, mint a szituációk, amelyek megoldásában folyamatosan kudarcot vallottak. Az igazság az, hogy az iskolás időszakát megelőzően az őt „hiperaktivással” diagnosztizáló személyek egy kémiai kényszerzubbonnyba dugták Cobaint. Cobain egy energiával teli, tehetséges és kreatív gyermek volt, aki szeretett rajzolni és Beatles dalokat énekelni. Ő volt azon gyerekek egyike, akiket az 1960-as és 1970-es évektől függőséget okozó, tudatbefolyásoló szereknek vetettek alá az „oktatási segítség” álcája

alatt. Cobain a Ritalin nevű szeren felnőtt gyermek volt.

De mit jelent ez? Mi a hiperaktivitás? És pontosan mi az a Ritalin?

Ifj. Dr. Fred Baughman, vezető gyermek-neurológus elmondja, hogy a hiperaktivitás „egy illúzió, egy kitalált dolog, egy átverés.”⁸³ A pszichiáterek mindenfajta tudományos bizonyíték nélkül állítják, hogy a „zavar” tünetei a következők: gyakran idegesen babrál a kezeivel vagy a lábaival, vagy fészkelődik a széken, gyakran feláll a székről az osztályteremben; nehezeére esik csendesen játszani vagy részt venni a szabadidős játékokban, gyakran „mehetnékje van” és gyakran sokat beszél.⁸⁴

A Ritalin egy amfetamin jellegű szer, ami állítólag nyugtatólag hat a gyermekekre. Ez egy II. kategóriájú szer, ugyanabba a visszaélési kategóriába esik, mint az ópium, a kokain és a morfium.⁸⁵ Nagyfokú függőséget okoz, megvonása öngyilkossághoz vezethet.⁸⁶ Mellékhatásai között szerepel: étvágytalanság, fogyás, a folyamatos alvásra való képtelenség, heves szívverés, álmoság, ízületi

Mire híressé vált, Cobain már régóta a pszichiátriai stílusú „segítség” áldozata volt. Fiatal korában Ritalint írtak fel neki „hiperaktivásra”... A szer erősebb, mint a kokain, és orvosi tanulmányok alapján később kokainhasználatra is készítheti a fogyasztóját.

fájdalmak, hányinger, mellkasi fájdalmak, hallucinációk, és fokozhatja a bízarr és abnormális viselkedést.⁸⁷ Még a kokainnál is erősebb, és orvosi tanulmányok kimutatták, hogy a gyermeket hajlamossá teszi a későbbi kokainfogyasztásra.

Cobain esetében, őt a szer ébren tartotta. Ennél fogva nyugtatókat írtak fel neki, hogy ellensúlyozzák ezt a hatást.⁸⁸ A pszichiáterek állításainak ellenére, hogy a serkentőszerek segíthetnek a gyermek tanulmányában, Cobain gyenge tanuló maradt, aki kimaradt a középiskolából.

A felírt, függőséget okozó szerek szedésével töltött évek után könnyedén nyúlt az utcai drogokhoz. Cobain harca a heroinfüggőséggel az évek során széles körben ismert lett, mivel sorozatosan vallott kudarcot a függősége megoldására tett kísérletekben.

Összességében Cobain-nek kezeletlen, krónikus orvosi problémái voltak, ami az egész életére kihatással volt – s amelybe beletartozott a gerincferdülése, amit a nyakában hordott gitár súlya tovább rontott, és az „égő, émelygő” gyomra, mely gyakran az öngyilkosság határára sodorta.⁸⁹ A hasüregi fájdalom a Ritalin egyik mellékhatása. Cobain heroint szedett, mert az „kioltotta a beleiben égő tüzet”.

Cobain drogproblémája kritikussá vált. Végso kétségbeesésében felesége, Courtney Love és számos barátja beírátták Cobaint egy pszichiátriai drogelvono központba. Harminchat órával a felvétele után megszökött a programról, és egy csendes seattle-i környéken, a garázsa feletti apró szobában egy sörétes puskából leadott fejlődéssel véget vetett saját életének. Heroint és függőséget okozó pszichiátriai nyugtatót, Valiumot találtak a vérében.

Öngyilkosságakor hátrahagyott búcsúlevelében két dolgot említ, amelyek ehhez a végzetes döntéshez vezettek – a gyomorfájás, mely évek óta gyötörte, és a zenéje miatti aggodás, amiről azt írta: „Többé nincs meg bennem az a szenvedély”.⁹⁰ A kémiai megsemmisítéssel a zene is eltűnt, és ezzel Kurt Cobaint megfosztották életének elsődleges értelmétől.

FONTOS TÉNYEK

1 A művész felette áll a pszichiáterek materialista és tekintélyelvű „tudományának”, amely eltompítja az alkotó elmét azzal, hogy „elmebajosként” értelmezi azt.

2 Az a személy, aki másokról széleskörű, lekicsinylő általánosításokat terjeszt, általában attól fél, hogy tönkremegy, ha mások erőssé, okossá vagy sikeressé válnak körülötte.

3 A pszichiáterek figyelmen kívül hagyják azt, amit orvosszakértők évek óta mondanak; például egy kanadai tanulmány szerint „nem létezik olyan pszichiátriai tünet, amelyet időnként ne okozhatnának vagy súlyosbíthatnának különböző testi betegségek”.

4 A reménytelen körülmények között lévő embereknek megfelelő és hatékony segítségre van szükségük. Hozzáértő orvosi ellátás, megfelelő táplálkozás, egészséges, biztonságos környezet csodákat tehet a zavarodott emberrel.

A pszichiátria egész tevékenysége, az összes droggal és sokkal, leértékeli a személyt. A valódi művész, mint például a páratlan Judy Garland, mindannyiunkban felébreszti a szépség érzését. A pszichiátria és a pszichológia megtagadja azt.

HATODIK FEJEZET

A világnak szüksége van művészekre

A világnak szüksége van a művészeire. Judy Garland és Marilyn Monroe halála elkerülhető lett volna. Michael Hutchence, Kurt Cobain és Del Shannon öngyilkossága megelőzhető lett volna. Napjainkban mégis folytatódnak a hasonló tragédiák a pszichiátria és pszichológia eljárásai, eszközei és motivációi felőli tájékozatlanságunk miatt.

A művészek legalább annyira vonzóak a negatív érdekcsoportok, mit a közvélemény számára. Bizonyos emberek valószínűleg belépnek a művész életébe, és különböző módokon megszervezik, hogy megcsapják művészi energiáit és kreativitását – egy parazita jellegű kapcsolatban. Ilyen emberek az olyan „barátok” vagy kritikusok, akik titkon úgy tekintenek a művészre vagy a műveire, mint valamire, amit kisebbiteni kell;

például a „szerkesztő”, aki azt mondja az írónak: „Helytelenül használsz az írásjeleket!”; a „barát”, aki azt javasolja: „Túl keményen dolgozol, nem kéne visszavenned a tempóból?”; vagy a rendező, aki életed legjobb előadott jelenete után megjegyzi: „Nos, megismételhetnénk, és ez alkalommal *próbálj játszani!*”

Ha ilyen helyzetben találják magukat, a művészeknek elővigyázatosnak kellene lenniük a felajánlott „segítséggel” kapcsolatban. Hasonlóságokat fedezünk fel, ha összehasonlítjuk a rengeteg tragikusan elhunyt színész életét: a kudarctól való félelmük, naivitásuk a manipulált karriereket látva, a konkurenciával járó stressz, testi problémák stb. Ezen történetekben a közös szál nagyon sok esetben az, hogy a művészek által elfogadott segítség árulta el őket. Ez a hamis „segítség” a pszichiátria vagy pszichológia volt.

Habár áltudományos kifejezéseket használva leplezi

magát, a pszichiátria nem tudomány, hanem szemfényvesztés. Bármit is állítanak, a pszichiáterek nagyon sokféleképpen okoznak boldogtalanságot.

Akik azt kérdezik: „Milyen alternatívák léteznek?”, azoknak a következő válasszal *rendelkezőnk*: a reménytelen körülmények között lévő embereknek megfelelő és hatékony nem pszichiátriai kezelést kell nyújtani. A tisztességes orvosi ápolás, megfelelő táplálkozás, egészséges, biztonságos környezet és az önbizalmat elősegítő tevékenység sokkal többet tesz a bajba jutott személyért, mint az ismétlődő gyógyszerelés, sokkolás vagy más pszichiátriai bántalmazás.

A művészek rendelkeznek azzal a képességgel, hogy erőteljes és nagyon kedvező hatással legyenek a társadalomra. Ezért a társadalomnak törődnie kell a művészeivel.

Kutatásokból kiderül:

„A leghétköznapibb, orvosi problémák által kiváltott pszichiátriai tünetek az apátia, szorongás, vizuális hallucinációk, hangulati és személyiségbeli változások, elbutulás, depresszió, téveszmés gondolatok, alvás-

zavarok [gyakori vagy kora reggeli felébredés], gyenge összpontosítás, megváltozott beszédstílus, tachycardia [gyors szívverés], nocturina [túl gyakori éjszakai vizeletürítés], remegés és zavarodottság”.⁹¹

Továbbá „nem létezik olyan pszichiátriai tünet, amelyet időnként ne okozhatnának vagy súlyosbíthatnának különböző testi betegségek”.⁹²

A pihenés, a táplálkozás biztonságos környezetben nagy mértékben segíthet.

Ezek az erőszakmentes módszerek egy valóban ember-séges esélyt adnak a szellemileg kimerült embereknek, hogy keresztüljussanak nehézségeiken.

A művészek rendelkeznek azzal a képességgel, hogy erőteljes és nagyon kedvező hatással legyenek a társadalomra. Ezért a társadalomnak törődnie kell a művészeivel. És a művészeknek jobban kell vigyázniuk magukra.

AJÁNLÁSOK

Ajánlások

- I** Ha Önnel vagy ismerőseivel szemben pszichiátriai kezelés során visszaélést követtek el vagy bántalmazták, jelentse ezt a legközelebbi CCHR csoportnak vagy küldjön nekünk e-mailet (látogasson el weboldalunkra)! Ezt követően minden tőlünk telhető segítséget megadunk önnek.
- 2** Az emberek jelentős részének bizalma az érzelmileg zaklatott egyének diagnózisának és kezelésének pszichiátriai és pszichológiai „szakvéleményezésekor” rendül meg. Elsőként, a reménytelen helyzetben lévő embereknek megfelelő és hatékony orvosi segítséget kell biztosítani, nem pedig pszichiátriai drog- és sokk-„terápiát”. A tisztességes orvosi ápolás, megfelelő táplálkozás, egészséges, biztonságos környezet, az önbizalmat elősegítő tevékenység és a hatékony oktatás csodákat tehet egy bajba jutott személlyel.
- 3** Ha akarata ellenére valaha is bevitték pszichiátriai intézetbe, beleértve a pszichiátriai drogelvonó/ rehabilitációs központokat, forduljon ügyvédhez! NE járuljon hozzá a kezeléshez! Semmit ne írjon alá ügyvédi jelenlét nélkül!
- 4** Egyetlen embert sem lenne szabad kényszeríteni, hogy elektrosokk-kezelésnek, agysebészetnek vagy kényszerítő pszichiátriai kezelésnek vesse alá magát, és nem lenne szabad tudatbefolyásoló szerek szedésére kötelezni. A kormányoknak be kellene tiltaniuk az ilyen visszaéléseket.
- 5** Ha pszichiátereket ábrázolnak egy filmben, a televízióban vagy más médiumon keresztül, a róluk kialakított képnek mutatnia kellene az elméleteik és „diagnózisaik” mögött meghúzódó tudományos megalapozatlanságot, valamint a kezeléseikben és eljárásaikban rejlő lehetséges ártalmakat.

A Nemzetközi Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért

Az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért (CCHR) nevű szervezetet 1969-ben alapította a Szcintológia Egyház, hogy kivizsgálja és feltárja a pszichiátria területén történő emberi jogi sérelmeket és megtisztítsa a mentális egészségügy területét. Ma több mint 130 szervezettel dolgozik 31 országban. Tanácsadói testületében, amely az úgynevezett Megbízottakból áll, orvosok, jogászok, pedagógusok, művészek, üzletemberek, polgári és emberi jogi képviselők foglalnak helyet.

Noha a CCHR nem nyújt orvosi vagy jogi tanácsot, szorosan együttműködik és támogatja az orvosokat és az orvosi gyakorlatot. A CCHR gyakran összpontosít a pszichiátria szubjektív „diagnózisainak” tisztességtelen használatára, amelyekből hiányzik minden tudományos vagy orvosi érték, de amelyeket arra használnak, hogy milliárdokban mérhető pénzügyi haszonra tegyenek szert, főként az adófizetőkől és a biztosítóktól. E hamis diagnózisokra alapozva a pszichiáterek igazolva látják és előírják a gyakran életveszélyes kezeléseket, beleértve a tudatmódosító szereket, amelyik elfedik a személy alapvető nehézségeit és megakadályozzák gyógyulását.

A CCHR munkája összhangban áll az ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatával, különösen az alábbi tételekkel, amelyeket a pszichiáterek jóformán naponta megsértenek:

„**3. cikkely:** Mindenkinek joga van az élethez, a szabadsághoz és a személyes biztonsághoz.

... **5. cikkely:** Senkit nem lehet kényszeríteni kínzásnak vagy kegyetlen, embertelen vagy lealacsonyító kezelésnek vagy büntetésnek.

... **7. cikkely:** A törvény előtt mindenki egyenlő, és megkülönböztetés nélkül mindenkinek joga van a törvény egyenlő védelméhez.”

A pszichiátria hamis diagnózisain, megbélyegző címkéin, önkényes kényszerbeszállítási törvényein, kegyetlen, személyiséget kitörölő „kezeléseinek” keresztül emberek ezrei szenvednek kárt és tagadják meg tőlük legalapvetőbb emberi jogaikat.

A CCHR több száz reformot indított el és vezényelt le úgy, hogy tanúskodott törvényhozói meghallgatásokon, nyilvános meghallgatásokat tartott a pszichiátriai visszaélésekről, együttműködve a médiával, a törvényvégrehajtókkal és köztisztviselőkkel szerte a világon.

A CCHR CÉLJA

AZ ÁLLAMPOLGÁRI BIZOTTSÁG AZ EMBERI JOGOKÉRT

kivizsgálja és feltárja a pszichiátria területén történő emberi jogi sérelmeket.

Vállvetve dolgozik együtt olyan hasonló gondolkodású csoportokkal és egyénekkkel, akiket a közös cél, a mentális egészségügy területének megtisztítása vezérel. Mindaddig folytatjuk e tevékenységet, amíg a pszichiátria jogsértő és kényszerítő gyakorlatai meg nem szűnnek, és az emberi jogok és a méltóság vissza nem adatnak minden embernek.

Julian Whitaker, M.D.,

**A Whitaker Jóléti Intézet igazgatója, Kalifornia
Az Egészség és gyógyítás szerzője:**

„A CCHR az egyetlen non-profit szervezet, amely a pszichiáterek és a pszichiátriai szakma visszaéléseire koncentrál. Ez azért ilyen fontos, mert az emberek nem ismerik fel, mennyire tudománytalan a pszichiátriai szakma. Azt sem ismeri fel senki, hogy mennyire veszélyes lehet az emberek ilyen jellegű megbélyegzése és gyógyszerzése. Tehát a CCHR erőfeszítései és elért sikerei nagymértékű hozzájárulást jelentenek kultúránk épségéhez”.

Dr. Lois Achimovich,

konzultáns pszichiáter, Ausztrália:

„Akik elkerülték a pszichiátriai rendszert, azoknak nehéz megérteni a kétségbeesést, amit az a rengeteg ember érez, akiket akaruk ellenére bezártak és kezelésnek vetettek alá úgy, hogy nagyon kevés vagy semmilyen lehetőségük sem volt független bírósághoz vagy jogi beavatkozás-hoz folyamodni.

A CCHR a felvilágosításon, támogatáson és a közösség bevonásán keresztül kiemelkedően hozzájárult a mozgalomhoz, hogy ezzel önkéntes és humánus figyelmet irányítson a pszichiátria karmai közt súlyos mentális károsodást elszenvedőkre.”

David Heatherington

**Főszerkesztő, London Independent Locals
Egyesült Királyság**

„...a CCHR folyamatban lévő kampánya... egyszerűen... remek sztori! Hány más regionális újság hozza le a pszichiátriai hibákról szóló címlapsztorikat, vagy a pszichiátriai visszaélésekről, csalásokról és bűnökről szóló oldalas cikkeket? Az Independent Local Newspapers örömmel vesz részt ebben a nemes és fontos kampányban, és biztos vagyok benne, hogy a jövőben még nagyon sok történetet fog lehozni, amit a CCHR erőfeszítései inspiráltak. További jó munkát.”

További információ:

CCHR International

6616 Sunset Blvd.

Los Angeles, CA, USA 90028

Telefon: (323) 467-4242 • (800) 869-2247 • Fax: (323) 467-3720

www.cchr.org • e-mail: humanrights@cchr.org

Vagy vegye fel a kapcsolatot az Önhöz legközelebbi CCHR irodával.

Országos CCHR irodák

CCHR Ausztrália

Citizens Commission on Human Rights Australia
P.O. Box 562
Broadway, New South Wales
2007 Australia
Phone: 612-9211-4787
Fax: 612-9211-5543
E-mail: cchr@iprimus.com.au

CCHR Ausztria

Citizens Commission on Human Rights Austria
(Bürgerkommission für Menschenrechte Österreich)
Postfach 130
A-1072 Wien, Austria
Phone: 43-1-877-02-23
E-mail: info@cchr.at

CCHR Belgium

Citizens Commission on Human Rights
Postbus 55
2800 Mechelen 2,
Belgium
Phone: 324-777-12494

CCHR Kanada

Citizens Commission on Human Rights Toronto
27 Carlton St., Suite 304
Toronto, Ontario
M5B 1L2 Canada
Phone: 1-416-971-8555
E-mail:
officemanager@on.aibn.com

CCHR Cseh Köztársaság

Obcanská komise za lidská práva
Václavské náměstí 17
110 00 Praha 1, Czech Republic
Phone/Fax: 420-224-009-156
E-mail: lidskaprava@cchr.cz

CCHR Dánia

Citizens Commission on Human Rights Denmark
(Medborgernes Menneskerettighedskommission —MMK)
Faksingevej 9A
2700 Brønshøj, Denmark
Phone: 45 39 62 9039
E-mail: m.m.k.@inet.uni2.dk

CCHR Finnország

Citizens Commission on Human Rights Finland
Post Box 145
00511 Helsinki, Finland

CCHR Franciaország

Citizens Commission on Human Rights France
(Commission des Citoyens pour les Droits de l'Homme—CCDH)
BP 76
75561 Paris Cedex 12, France
Phone: 33 1 40 01 0970
Fax: 33 1 40 01 0520
E-mail: ccdh@wanadoo.fr

CCHR Németország

Citizens Commission on Human Rights Germany—
National Office
(Kommission für Verstöße der Psychiatrie gegen Menschenrechte e.V.—KVPM)
Amalienstraße 49a
80799 München, Germany
Phone: 49 89 273 0354
Fax: 49 89 28 98 6704
E-mail: kvpm@gmx.de

CCHR Görögország

Citizens Commission on Human Rights
65, Panepistimiou Str.
105 64 Athens, Greece

CCHR Hollandia

Citizens Commission on Human Rights Holland
Postbus 36000
1020 MA, Amsterdam
Holland
Phone/Fax: 3120-4942510
E-mail: info@ncrm.nl

CCHR Magyarország

Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért Alapítvány
1461 Budapest, Pf. 182
Telefon: 36-1-342-6355
Fax: 36-1-344-4724
E-mail: cchrhun@ahol.org

CCHR Izrael

Citizens Commission on Human Rights Israel
P.O. Box 37020
61369 Tel Aviv, Israel
Phone: 972 3 5660699
Fax: 972 3 5663750
E-mail: cchr_isr@netvision.net.il

CCHR Olaszország

Citizens Commission on Human Rights Italy
(Comitato dei Cittadini per i Diritti Umani—CCDU)
Viale Monza 1
20125 Milano, Italy
E-mail: ccdu_italia@hotmail.com

CCHR Japán

Citizens Commission on Human Rights Japan
2-11-7-F Kitaotsuka
Toshima-ku Tokyo
170-0004, Japan
Phone/Fax: 81 3 3576 1741

CCHR Lausanne, Svájc

Citizens Commission on Human Rights Lausanne
(Commission des Citoyens pour les droits de l'Homme—CCDH)
Case postale 5773
1002 Lausanne, Switzerland
Phone: 41 21 646 6226
E-mail: cchrlau@dplanet.ch

CCHR Mexikó

Citizens Commission on Human Rights Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Tuxpan 68, Colonia Roma
CP 06700, México DF
E-mail:
protegelasaludmental@yahoo.com

CCHR Monterrey, Mexikó

Citizens Commission on Human Rights Monterrey,
Mexico
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Avda. Madero 1955 Poniente
Esq. Venustiano Carranza
Edif. Santos, Oficina 735
Monterrey, NL México
Phone: 51 81 83480329
Fax: 51 81 86758689
E-mail: ccdh@axtel.net

CCHR Nepál

P.O. Box 1679
Baneshwor Kathmandu, Nepal
E-mail: nepalcchr@yahoo.com

CCHR Új-Zéland

Citizens Commission on Human Rights New Zealand
P.O. Box 5257
Wellesley Street
Auckland 1, New Zealand
Phone/Fax: 649 580 0060
E-mail: cchr@extra.co.nz

CCHR Norvégia

Citizens Commission on Human Rights Norway
(Medborgernes menneskerettighets-kommisjon, MMK)
Postboks 8902 Youngstorget
0028 Oslo, Norway
E-mail: mmknorge@online.no

CCHR Oroszország

Citizens Commission on Human Rights Russia
P.O. Box 35
117588 Moscow, Russia
Phone: 7095 518 1100

CCHR Dél-Afrika

Citizens Commission on Human Rights South Africa
P.O. Box 710
Johannesburg 2000
Republic of South Africa
Phone: 27 11 622 2908

CCHR Spanyolország

Citizens Commission on Human Rights Spain
(Comisión de Ciudadanos por los Derechos Humanos—CCDH)
Apdo. de Correos 18054
28080 Madrid, Spain

CCHR Svédország

Citizens Commission on Human Rights Sweden
(Kommittén för Mänskliga Rättigheter—KMR)
Box 2
124 21 Stockholm, Sweden
Phone/Fax: 46 8 83 8518
E-mail: info.kmr@telia.com

CCHR Tajvan

Citizens Commission on Human Rights
Taichung P.O. Box 36-127
Taiwan, R.O.C.
E-mail: roysu01@hotmail.com

CCHR Ticino, Svájc

Citizens Commission on Human Rights Ticino
(Comitato dei cittadini per i diritti dell'uomo)
Casella postale 613
6512 Giubiasco, Switzerland
E-mail: ccdu@ticino.com

CCHR Egyesült Királyság

Citizens Commission on Human Rights United Kingdom
P.O. Box 188
East Grinstead, West Sussex
RH19 4RB, United Kingdom
Phone: 44 1342 31 3926
Fax: 44 1342 32 5559
E-mail: humanrights@cchruk.org

CCHR Zürich, Svájc

Citizens Commission on Human Rights Switzerland
Sektion Zürich
Postfach 1207
8026 Zürich, Switzerland
Phone: 41 1 242 7790
E-mail: info@cchr.ch

HIVATKOZÁSOK

Hivatkozások

1. Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch* (New York: William Morrow and Company, Inc., 1993), p. 23.
2. John P. Conger, *Jung and Reich: The Body as Shadow* (Berkeley: North Atlantic Books, 1988), p. 40.
3. Peter Gay, *Freud: A Life for Our Time* (New York: W. W. Norton and Co., 1988), pp. 167–68.
4. Krin Gabbard and Glen O. Gabbard, *Psychiatry and the Cinema* (Chicago: University of Chicago Press, 1987), p. xii.
5. *Ibid.*, pp. 47, 53, 55–56.
6. Bud Schulberg, *Moving Pictures: Memories of a Hollywood Prince* (New York: Stein and Day, 1981), p. 155.
7. Hugo Münsterberg, *The Photoplay: A Psychological Study* (New York: D. Appleton and Company, 1916).
8. „Hugo Münsterberg,” compiled by Kyle Harrington, Internet document: <http://www.muskingum.edu/~psychology/psycweb/history/munsterb.htm> (accessed Sep. 1, 1997).
9. *Op. Cit.*, Münsterberg, *The Photoplay, A Psychological Study*, p. 28.
10. *Ibid.*, pp. 221–222.
11. *Op. Cit.*, Krin Gabbard, p. xviii.
12. *Op. Cit.*, Stephen Farber, pp. 249–50.
13. *Ibid.*, p. 30.
14. *Ibid.*, p. 117.
15. *Ibid.*, p. 124, 126.
16. Toby Burwell, et al, *Psychiatrists: The Men Behind Hitler* (Freedom Publishing, Los Angeles, 1995).
17. *Ibid.*
18. „Selling Murder, The Killing Films of the Third Reich,” Discovery Channel, USA, 1995.
19. *Ibid.*
20. Donald Spoto, *Marilyn Monroe: The Biography* (New York: Harpers Collins Publishers, 1993), pp.305, 315, 427, 428, 456, 566–569, 573–586, 677–82; Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch*, p. 104.
21. Margaret A. Hagen, Ph.D., *Whores of the Court, The Fraud of Psychiatric Testimony and the Rape of American Justice* (New York: Harper Collins Publishers, Inc., 1997), p. 19.
22. Richard E Vatz, Lee S. Weinberg, and Thomas S. Szasz, „Why Does Television Grovel At the Altar of Psychiatry?,” *The Washington Post*, Sep. 15, 1985, pp. D1–2.
23. Paula J. Caplan, Ph.D., *They Say You're Crazy* (New York: Addison-Wesley Publishing Company, 1995), p. 90.
24. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders, Fourth Edition: DSM-IV* (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1994), pp. 50–53, 65, 93–94, 213, 244–45, 591.
25. *Ibid.*, p. 213.
26. *Op. Cit.*, Margaret A. Hagen, Ph.D., p. 139.
27. *Physicians' Desk Reference to Pharmaceutical Specialties and Biologicals* (Oradell, N.J.: Medical Economics, Inc., 1964), 19th ed., p. 710.
28. Anne Edwards, *Vivien Leigh* (New York: Simon and Schuster, 1977), p. 198; Steven Farber and Marc Green, *Hollywood on the Couch*, pp., 122, 123, 149, 156, 187, 188, 191, 192, 197.
29. Laurence Olivier, *Laurence Olivier An Autobiography* (New York: Simon and Schuster, 1982), pp. 194–95.
30. Gerold Frank, *Judy* (New York: Harper & Row Publishers, 1975), pp. 623–24.
31. „Psychiatry Kills Celebrities,” *The L.A. Voice*, Apr. 12, 1974; „Shock Therapy,” *Washington Post*, Sep. 24, 1995.
32. Leonard Roy Frank, *The History of Shock Treatment* (San Francisco: Leonard Roy Frank, 1978), p. 70.
33. „Shock Therapy,” *Washington Post*, Sep. 24, 1995.
34. Jeremy Laurance, „Britain's shock discovery,” *The Times* (London), Feb. 16, 1991.
35. Dennis Cauchon, „Patients Often Aren't Informed of Full Danger,” *USA Today*, Dec 6, 1995.
36. Peter Sterling, Ph.D., Associate Professor of Neurobiology, Department of Anatomy, School of Medicine, University of Pennsylvania, „Brain Damage and Memory Loss From ECT,” testimony prepared for the Standing Committee on Mental Health of the Assembly of the State of New York, Oct. 5, 1978, pp. 1–30.
37. Walter Freeman and James W. Watts, B.S., *Psychosurgery* (Charles C. Thomas, 1942), p. xvi.
38. David Ikin, „Waking up to a nightmare,” *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.
39. „Lunch must go on, with Toni Lamond,” *Sydney Morning Herald*, Sep., 1990.
40. Peter Wilmoth, „Hard Road, The Stevie Wright Story,” *Sunday Mail*, Apr. 26, 1992; Sue Quinn, „Little Stevie searches for lost Mr. Wright,” *Daily Telegraph*, Jan. 18, 1986; David Ikin, „Waking up to a nightmare,” *The Daily Telegraph Mirror*, Dec. 20, 1990.
41. William Arnold, *Shadowland* (New York: McGraw-Hill Books, 1978), p. 160.
42. Billie Holiday with William Dufty, *Lady Sings the Blues* (New York: Lancer Books, 1956), pp. 60–61; „Featured Jazz Legend: Billie Holiday,” Internet document <http://www.gibbs-smith.com/~books/billie.html>.
43. Scotty Wright, „Jazz Education,” Internet document http://www.dnai.com/~lmcohen/jn_495je.html.
44. Burton W. Peretti, *Jazz in American Culture* (Chicago: Ivan R. Dee, Inc., 1997), p. 105.
45. *Op. Cit.*, „Featured Jazz Legend: Billie Holiday.”
46. *Op. Cit.*, Burton W. Peretti, p. 105.
47. Ross Russell, *Bird Lives!: The High Life and Hard Times of Charlie (Yardbird) Parker* (New York: Da Capo Press, 1973), 1996 edition, pp. 221–231; „Charlie Parker—Jazz Saxophonist Extraordinaire,” Internet document <http://empire.res.wabash.edu/bird/index.htm>
48. Jay Cocks, „The King of the Hill,” *Time*, Oct. 31, 1994.
49. Ira Gitler, *Jazz Masters of the Forties* (New York: The Macmillan Co., 1966), pp. 122–125, 129.
50. Aldous Huxley, *Brave New World* (London: Granada Publishing, 1932), p. 14.
51. Donald Spoto, *A Passion for Life: The Biography of Elizabeth Taylor* (New York: Harper Collins, 1995), p. 147.
52. *Ibid.*
53. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, „Autopsy Finds Don Simpson Died of Overdose,” *Los Angeles Times*, Mar. 27, 1996; Cynthia McFadden, Sam Donaldson, „The Death of Film Producer Don Simpson,” *ABC PRIMETIME LIVE*, Mar. 26, 1997.
54. Chuck Philips & Michael A. Hiltzik, „Hotel Detox: For Affluent Addicts...,” *Los Angeles Times*, Sep. 27, 1998.
55. „Eric Douglas' Death Ruled OD,” *E! Online*, Aug. 11, 2004
56. Bettijane Levine and Paul Lieberman, „Identified in his Addiction,” *Los Angeles Times*, July 17, 2004.
57. Wayne O. Evans and Nathan S. Kline, *Psychotropic Drugs in the Year 2000: Use By Normal Humans* (Springfield, Illinois: Charles C. Thomas Publisher, 1971), p. xx.
58. *Op. Cit.*, Donald Spoto, *A Passion for Life*, pp. 147–48.
59. Chris Willman, „Long Distance Winner Stevie Nicks, the ephemeral rock goddess who was here long before Courtney, Fiona and Sheryl, talks about her recent career revival and looks back on her rock-and-roll life,” *Entertainment Weekly*, May 1, 1998.
60. Kevin Ransom, „Stevie's return having conquered addiction and ennui, Nicks sheds her troubles for 'Shangri-La',” *The Detroit News*, July 6, 2001.
61. *Op. Cit.*, Chris Willman.
62. Thomas S. Szasz, M.D., *Ceremonial Chemistry: A Ritual Persecution of Drugs, Addicts and Pushers*, Revised edition (Learning Publications, Inc., Florida, 1985), pp. 13–14.
63. „Phil Hartman,” Biographical Information, www.tvtome.com, (accessed Sep. 25, 2004); Marcus Errico, „Drugs, Booze in Hartman Murder,” *E! Online*, June 8, 1998; Rob Waters, „My antidepressant made me do it!,” *Salon.com*, July 19, 1999; Bruce Fretts, „Tears for Á Clown...,” *Entertainment Weekly*, May 31, 2002.
64. „FDA Mulls Antidepressant Warnings,” *Daily Press*, Mar. 21, 2004.
65. „Worsening Depression and Suicidality in Patients Being Treated with Antidepressant Medications,” *FDA Public Health Advisory*, Mar. 22, 2004.
66. „FDA Mulls Antidepressant Warnings,” *Daily Press*, Mar. 21, 2004.
67. Kelly O'Meara, „Guns and Doses,” *Insight*, June 28, 1999.
68. *Ibid.*
69. „Littleton Gunman Tests Positive for Mania-Inducing Drug,” ABC's Colorado Affiliate, *KCNC News 4*, citing, Bipolar Disorder [Manic Depression] Explained: <http://mentalthelp.net/articles/~grohol/bipolar.htm>; Peter R. Breggin, M.D., „Eric Harris was taking Luvox (a Prozac-like drug) at the time of the Littleton murders”; <http://www.breggin.com/luvox.html>; *Physician's Desk Reference*, 1998, Luvox, „Precautions” p. 2892.
70. INXS, The George Negus Interview, Dec. 15, 1997; „INXS members say drugs lead to death,” *USA Today*, Dec. 10, 1998; „Coroner: Hutchence's Death a Suicide,” *Music on Yahoo!*, Feb. 7, 1998.
71. „The Elliott Smith Mystery,” *LA Weekly*, Jan. 2–8, 2004; „Elliott Smith, Academy Award-nominated songwriter, dies at 34,” *AP News*, 21 Oct. 2003; „Elliot Smith corner's report posted online,” *Pitchfork Daily Music News*, Jan. 12, 2004.
72. Alex Williams, „Vanishing Act,” *New York metro.com*, 2004.
73. „Spaulding Gray found dead in NYC,” *East Bay Newspapers, Online Edition*, Mar. 9, 2004.
74. William H. Philpott, M.D. and Dwight K. Kalta, Ph.D., *Brain Allergies* (Keats Publishing, Inc., Connecticut, 1987), p. 5.
75. Robert Whitaker, *Mad in America: Bad Science, Bad Medicine, and the Enduring Mistreatment of the Mentally Ill* (Perseus Publishing, New York, 2002), p. 269.
76. *Ibid.*, Whitaker, p. 273.
77. Martin A. Lee and Bruce Shlain, *Acid Dreams: The CIA, LSD and the Sixties Rebellion* (New York: Grove Press, Inc., 1985), p. xvi.
78. *Op. Cit.* Wayne O. Evans and Nathan S. Kline p. 89.
79. Brian Wilson with Todd Gold, *Wouldn't It Be Nice, My Own Story* (New York: Harper Collins Publishers, 1991), pp. 9, 116–17, 122, 209–10.
80. Timothy White, *The Nearest Faraway Place* (New York: Henry Holt and Company, 1994), p. 349.
81. Michael Tennesen, „Did Charles Westover Kill Del Shannon?” *Los Angeles Magazine*, Sep. 1990, pp. 133–40.
82. Statement by LeAnne Westover, widow of Del Shannon for the Protest Against Prozac Child Abuse, Los Angeles, May 10, 1994.
83. Fred A. Baughman Jr., M.D., „Immunize Your Child Against Attention-Deficit Disorder,” press release, Feb. 7, 1996.
84. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders-IV*, p. 84.
85. Earl Mindell, *Earl Mindell's Pill Bible* (New York: Bantam Books, 1984), pp. 4–5.
86. *Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders*, Third Edition-Revised, (Washington, D.C.: American Psychiatric Association, 1987), pp. 136, 175.
87. *The PDR Family Guide to Prescription Drugs* (Montvale, N.J.: Medical Economics Data, 1993), p. 547; Richard Scarnati, D.O., „An Outline of Hazardous Side Effects of Ritalin (Methylphenidate),” *The International Journal of the Addictions* 21, No. 7 (1986): 838, 839.
88. Steve Dougherty, „No Way Out,” *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.
89. Hester Riches, „Blue Notes: The tragic suicide of Nirvana's Kurt Cobain opens the door on an emerging theme in popular culture—depression,” *The Vancouver Sun*, Apr. 16, 1994; Steve Dougherty, „No Way Out,” *People*, Apr. 25, 1994, p. 41.
90. Steve Dougherty, *Op. Cit.*, pp. 40–41.
91. Richard C.W. Hall, M.D. and Michael K. Popkin, M.D., „Psychological Symptoms of Physical Origin,” *Female Patient* 2, No. 10, Oct. 1997, pp. 43–47.
92. Erwin K. Koranyi, M.D., „Morbidity and Rate of Undiagnosed Physical Illnesses in a Psychiatric Clinic Population,” *Archives of General Psychiatry* 36, Apr. 1979, p. 414.

Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért

A NAGYKÖZÖNSÉG TUDATOSSÁGÁNAK EMELESE

A tájékoztatás létfontosságú része bármely kezdeményezésnek, amely a társadalmi hanyatlás visszafordítását célozza. A CCHR nagyon komolyan veszi e felelősséget. A CCHR internetes oldala, könyvei, hírlevelei és más kiadványai széleskörű terjesztésének köszönhetően egyre több páciens, család, szakember, törvényalkotó és számtalan más ember kap információkat a pszichiátriával

A KÖNYÖRTELEN VALÓSÁG – Ártalmas pszichiátriai „kezelések”
Jelentés és ajánlások a romboló hatású elektrosokk és pszichiátriai agysebészet gyakorlatáról

MŰVÉSZEK TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria aláássa a kreativitást
Jelentés és ajánlások a pszichiátria művészekre és a társadalomra gyakorolt káros hatásáról

PSZICHIÁTRIA – Drogokhoz köti az Ön világát
Jelentés és ajánlások napjaink pszichiátria által létrehozott drogválságával kapcsolatban

A KÖZÖSSÉG TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria kényszerítő „gondoskodása”
Jelentés és ajánlások a közösségi mentális egészségügy és más kényszerítő pszichiátriai programok kudarcáról

A VALÓDIVÁLSÁG – Napjaink mentális egészségügyében
Jelentés és ajánlások a tudományosság és az eredmények hiányáról a mentális egészségügy területén
Julian Whitaker, M.D. • Anthony P. Urbanek, M.D.
Mary Jo Pagel, M.D. • Rohit Adi, M.D.

FÉLREVEZETŐ REHABILITÁCIÓ – Pszichiátriai megtévesztés a drogokról
Jelentés és ajánlások a metadonnal és más ártalmas pszichiátriai „drogrehabilitációs” programokkal kapcsolatban

SKIZOPRÉNIA – A pszichiátria jövedelmező „betegsége”
Jelentés és ajánlások a komoly mentális zavarodottsággal kapcsolatos pszichiátriai hazugságokat illetően

AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria elferdíti a törvénykezést
Jelentés és ajánlások a bíróságokat és javító-nevelő szolgálatokat ért pszichiátriai és pszichológiai befolyással kapcsolatban

PSZICHIÁTRIAI MEGTÉVESZTÉS – Az orvoslás aláaknázása
Jelentés és ajánlások a pszichiátria egészségügyre kifejtett hatásáról

SENTEGTELEN TÁMADÁS – Pszichiátria kontra vallás
Jelentés és ajánlások a pszichiátria vallásos hitre és gyakorlatra kifejtett hatásáról

kapcsolatos igazságról és arról, hogy hatékony lépéseket lehet és kell is tenni ezzel kapcsolatban.

A CCHR kiadványai – amelyek 15 nyelven elérhetőek – bemutatják a pszichiátria káros hatását a rasszizmus, az oktatás, a nők, az igazságszolgáltatás, a drogrehabilitáció, az erkölcsök, az idősgondozás, a vallás területén és más témákban. E lista magába foglalja a következőket:

HALÁLOS KÉNYSZERÍTÉSEK – A pszichiátriai kezelések közben elkövetett tetlegességek
Jelentés és ajánlások a kényszerítő intézkedések erőszakos és veszélyes használatáról az elmeegógyintézetekben

GYERMEKEK GYÓGYSZEREZÉSE – Pszichiátria: életek tönkretétele
Jelentés és ajánlások a fiatalok félrevezető pszichiátriai diagnosztizálásáról és erőltetett gyógyszereléséről

ZÚZAVAR ÉS TERRORIZMUS – A pszichiátria tevékenységének eredményeképpen
Jelentés és ajánlások a pszichiátriai eszközök és kezelések szerepéről a nemzetközi terrorizmus előidézésben

VISSZAÉLÉS AZ IDŐSEKKEL – Kegyetlen mentális egészségügyi programok
Jelentés és ajánlások az időskorúak méltatlan pszichiátriai kezeléséről

PSZICHIÁTRIAINEMIERŐSZAK – Nők és gyermekek bántalmazása
Jelentés és ajánlások a mentális egészségügyi rendszerben történő, páciensek ellen elkövetett szexuális bűncselekményekről

SZÉLESKÖRŰ MEGTÉVESZTÉS – A pszichiátria romlott ipara
Jelentés és ajánlások a mentális egészségügyi monopólium bűncselekményeivel kapcsolatban

RASSZIZMUS TEREMTÉSE – A pszichiátria árulása
Jelentés és ajánlások mindazon tudománytalan és gyűlöletkeltő programokkal kapcsolatban, amelyek faji konfliktusokat és népirtást idéznek elő

A FIATALSÁG TÖNKRETÉTELE – A pszichiátria fiatal elméket tesz tönkre
Jelentés és ajánlások az iskolákon belüli mentális egészségügyi felmérésekről, értékelésekről és programokról

ÁLTUDOMÁNY – A pszichiátria hamis diagnózisai
Jelentés és ajánlások a tudományosság veszélyes hiányáról a pszichiátriai diagnosztika területén

ÁLLAMPOLGÁRI BIZOTTSÁG AZ EMBERI JOGOKÉRT – A mentális egészségügy nemzetközi megfigyelő szervezete

FIGYELMEZTETÉS: Senki ne hagyjon fel semmilyen pszichiátriai szer szedésével hozzáértő (nem pszichiáter) orvos tanácsa és segítsége nélkül!

Ez a kiadvány a Szcientológusok Nemzetközi Szövetsége támogatásával jöhetett létre.

Kiadja közönségi szolgáltatásként az
Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért.

A CCHR az Egyesült Államokban non-profit, adómentes 501(c)(3) közhasznú szervezatként működik, amelyet az Amerikai Adóhivatal elismer.

FELHASZNÁLT FOTÓK: borító: Bettman/Corbis; Underwood & Underwood/Corbis; Joe Giron/Corbis; 4. oldal: Bettmann/Corbis; 6. oldal: Bettmann/Corbis; 7. oldal: Bettmann/Corbis; 10. oldal: Bettmann/Corbis; 11. oldal: Bettmann/Corbis; 16. oldal: Bettmann/Corbis; 17. oldal: AP Wideworld; 18. oldal: 2 kép: Bettmann/Corbis; 23. oldal: John Springer Collection/Corbis; 25. oldal: Underwood & Underwood/Corbis; Mosail Images/Corbis; 26. oldal: Lynn Goldsmith/Corbis; 27. oldal: Bettmann/Corbis; Jope Giron/Corbis; Corbis; 30. oldal: 3 kép: Bettmann/Corbis; Studio Patellani/Corbis; 31. oldal: Jill Connelly/Reuters/Corbis; Bettmann/Corbis; Neal Preston/Corbis; 32. oldal: Trapper Frank/Corbis Sygma; 33. oldal: Reuters/Corbis; 34. oldal: Bettmann/Corbis; 35. oldal: Neal Preston/Corbis; Corbis Sygma; Reuters/Corbis; 36. oldal: Bettmann/Corbis.

© 2004 CCHR. Minden jog fenntartva. A CITIZENS COMMISSION ON HUMAN RIGHTS, CCHR és a CCHR logó védjegyek, amelyek az Állampolgári Bizottság az Emberi Jogokért tulajdonában vannak.

A nyomtatás az Egyesült Államokban készült. Item #18905-10-Hungarian

*„A szórakoztatástól a hírműsorokig a televí-
zió meg van igézve, el van ragadtatva és
elkápráztatva a látszólagosság rejtelseitől,
bármitől, ami csak távolról is hasonlít a
pszichiátriára és a pszichológiára. Ezeknek a
»szakértőknek« a kijelentései és statisztikai
adatai, amelyek kiözönlének a legnagyobb
talk-show-kban, reggeli hírekben és
magazinműsorokban, és amelyeket tényként
állítanak be, mégsem többek egyszerű
tudományos-fantasztikus irodalomnál.”*

*— Thomas Szasz,
nyugalmazott pszichiátria professzor*